

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר

בעיר קרקא

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 87

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

למבט מן הצד אחר קראקא

הערה: זה לא דווקא במונסי - זה בכל העולם כלו. אנו כותבים "מונסי", כי שם נתפרסם ביותר. כי בעיר מונסי ישנם הרבה יראים ושלמים והיתה התעוררות גדולה בצומות וזעקה אל ה' לשוב בתשובה שלמה, ולא ידעו מה לעשות כשנתגלה להם המכשול הגדול הזה. והיה תלמיד אחד מהחפץ חיים שספר שמאז בואו לארצות הברית ושמע מה שהולך בכשרות, לא טעם טעם בשר כל ימי חיו, וכעת הוא במושב זקנים וכלם צחקו עליו למה אינו אוכל, ועכשו שנתגלה הדבר, כלם אמרו עליו, אם היה לה רבי כזה כמו החפץ חיים נצלת כל ימיה מאכילת נבלות וטרפות, וענה להם, אצלנו בישיבה היה החפץ חיים ז"ע אומר לכל הבחורים שיגמרו את כל הפרשה של הזהר הקדוש בכל שבת ושבת, ואמר, "הזהר הקדוש ישמר אתכם כל החיים". ועל כן נצלת מאכילת הנבלות במונסי. כי כשבאתי לארצות הברית הלכתי לכמה צדיקים אמתיים ושאלתי אותם על כשרות הבשר, וספרו לי איך שהצדיק רבי יעקב יוסף ז"ע נלחם עם הקצבים שתפס של עמלק (קדושין פ"ב) ורצו להרוג אותו על שמוכיח אותם, חשבת בשר כזה צריך לבא לפי? הלא החפץ חיים ז"ע הזהיר אותנו מאד שלא לאכול בשום מקום עד שיברר עד מקום שידו מגעת שלא יכשל בנבלות וטרפות חלב ודם, וכך עשיתי וב"ה שנצלת. (ועין בספרו "נדחי ישראל" באריכות על המכשולות של שחיטה וניקור).

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר מְשֵׁנֵי בְּעִלֵי תְּשׁוּבָה

בְּעִיר קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁה"מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" כִּהְיוֹ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא.
וּבִשְׁעֵתוֹ זָעַזַע אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

בְּמִשְׁךָ שָׁנִים רַבּוֹת פָּטְמוּ אֶת הַמְטָבַח הַיְּהוּדִי בְּבִשׁוֹר טְרָפָה,
סְפּוּר מְזַעְזַע שְׂאֲרַע בְּזִמְנוֹ כִּהְנִתּוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נִתָּן
נָטַע שְׁפִירָא זְצוּקִלְלָה"ה, בַּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת".

סְפּוּר מְצִיאוֹתֵי שְׁקָרָה לְפָנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֲגִינֵי הַכְּשָׁרוֹת
כְּמוֹבָא בִּזְהַר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וְכִפִּי שְׁעוֹרְרוּ גְדוּלֵי
הַצַּדִּיקִים שֶׁהִגְאֵלָה מִתְּעַכְבָּת מְפָנֵי שְׁלֵא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת.

הַסֵּפֶר כִּכֵּר יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדִינּוֹ קְרוֹב לְמַלְיוֹן עוֹתֻקִּים,
וְעֵתָה יוֹצֵא לְאוֹר מַחְדָּשׁ, חוֹדֵשׁ אֲדָר א' תשע"ב

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

- ה..... הקדמה לספור על העיר קראקא
- ט..... גלגולו של הספר: "בעיר קראקא"
- יא..... בעל מגלה עמקות
- יב..... יסורי יתומים
- יב..... רעב בין עיניהם
- יד..... מציאה
- יז..... תאות הבצע
- יז..... פרובוקציה
- יז..... אטליז משלהם
- יח..... העסק מתפתח
- יח..... שומרי סוד
- יט..... החתן לומד
- כ..... הרהורי חרטה
- כא..... השתף מרגיע
- כג..... שותף לצרה
- כד..... מחליטים לפנות אל הרב
- כה..... זעקת שבר
- כו..... הרב נדהם
- כח..... נתיצת כלי הבשור
- כט..... כנוס הרבנים
- ל..... מה קרה? .....
- לא..... דין תורה
- לב..... זעקת שבר
- לג..... אין חוטא שאין לו תקנה
- לד..... הקצבים מתכוננים לגזר דינם

לה	גזר הדין.....
לו	השמדת הרכוש.....
לז	גלות של שלש שנים.....
לח	מחזה מחריד.....
לט	להצילם מדינה של גיהנם.....
מ	דרך התשובה.....
א	זכרון הנשמה.....
מד	גלות ארצה.....
מה	איתנים ברוחם.....
מו	עם תם הגלות.....
מח	זכים וטהורים.....
ט	נקיים מכל חטא ופשע.....
נ	הכתב המפרש.....
נא	מגלות הקלף.....
נב	הזקנה קופצת.....
נג	בצל המות.....
נה	השתף בחלום.....
נו	מיהו בעל "מגלה עמקות".....
נד	בפני בית דין של מעלה.....
נט	המקטרגים במלוא הקטרוג.....
ס	הנשמות מיללות.....
סד	אשריה, בעל תשובה.....
סו	עין לא ראתה.....
סח	אלפי אלפים בעלי תשובה על ידי הצדיק מזכה הרבים הגדול רבי אמנון יצחק שליט"א.....
ע	18 נקודות מהספור.....
ע	הספור ממבט אחר.....
עא	למבט מן הצד אחר קראקא.....

הקדמה לספור על העיר קראקא

מאחר וימי התשובה דופקים בשער, אנו חפצים בזאת לעורר את הלכבות הרדומים, ומדפיסים כאן מחדש את הספור "בעיר קראקא", שכל הקורא אותו בודאי נדהם, ואין שום ספק שישפיע טוב על הקורא. מהספור הזה נתן לראות בברור מה הוא הענש החמור של מאכיל נבלות וטרפות, וגם רואים שבעקבות זה מתים יהודים בגיל צעיר מאד ובאופן פתאומי (כפי שאנו שומעים כאן לאחרונה ואיננו יודעים למה, אנשים מתים בגיל צעיר מאד ומשאירים משפחות של יתומים זועקים, "בית החיים" מלא בילדים צעירים שנפטרו בדמי ימיהם, משמיעים לצבור במודעות לחזור בתשובה ולהגיד את כל ספר התהלים וכדומה, ואין יודעים היכן להתחיל לחזור בתשובה, מרבים בתפלות, זעקות, תעניות, מפזרים ממון רב לצדקה ואין עונה, ידוע המקרה הנורא שהיה בארצות הברית שמתו בתוך זמן קצר עשרים נשים תחת גיל ארבעים וכלן מכתה אחת, והשאירו משפחות של יתומים, כל אחת כעשרה ילדים, כ-300 יתומים זועקים "אמא, למה עזבתנו", ולא מבינים על מה עשה ה' ככה, בפרט שידוע שאין בכל העולם חלוקת צדקה רבה כל כך כמו בבארא פארק ובוויילימסבורג. האם זה לא עוזר? כמו כן בארצנו הקדושה שומעים על צעירים וילדים שנפטרים וגם שם מרבים בתפלות וזעקות ומחלקים צדקה לעניים, יש הרבה מפעלים של חסד, האם כל זה לא מספיק, מה הסבה שאין עונה לכל הפעלות?).

עוד יותר נתן לראות מכאן שאפילו רב שהוא כל כך גדול כמו הבעל "מגלה עמקות" ז"ע, גם נתן היה לרמות אותו כל כך הרבה שנים, ותחת נשיאותו בעירו נתנו לכל בני העיר לאכול נבלות וטרפות רח"ל באין מפריע, לכן על כל יהודי בימים אלה להתבונן טוב במה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון במה והיכן אוחזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר, העתקנו קטע מהספר "ברית מטה משה" (הדפס בשנת תס"א), שמשם נתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר ושחטו במהירות מסוגת, זעק המחבר שזה ממש נבלות וטרפות, והוא כותב שהשוחטים מתעיפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמנינו שהמכשולות הכפלו חיב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כמו כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ רבי הלל מקאלאמייע זי"ע, שם רואים שמחטא זה של אכילת נבלות וטרפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקדוש ברוך הוא (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עתים לתורה כל יום). גם הדפסנו מהרבי של שאמלוי זי"ע דברים מעניינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם רבה של צאנז זי"ע (שו"ת דברי חיים יורה דעה סימן ז'), שעל ידי אכילת נבלות וטרפות ירדו קהלות רבות מדרך הישר (לערך שלשה וחצי מליון ירדו מהדרך), ושלא נרמה את עצמינו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדור הזה שחנף בארצות הברית, אלא אפילו בקרב אלו שחנכו במולדת הישנה באירופה רואים הבדל נכר איך נראו אז לעמת מה שהם היום, ועל אף שכאן הלבישו שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגלחים, כל זה רק בחיצוניות, אך בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב בפרי חדש, וכפי שהרמ"א כותב שם (ביורה דעה סימן פ"א סעיף ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדבר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כך אומר הפרי חדש ז"ל, ולפי שבזמננו אין נזהרים בעניינים אלו על כן רוב הבנים יוצאים לתרבות רעה ורבים עזי פנים שבדור ואין יראת שמים נוגע בלבבם... ואף שהוכיחו אותם אינם מקבלים מוסר... ולפיכך צריך ליזהר בזה... (פרי חדש סימן כ"ו). ובדיוק אותו דבר כותב הגאון החיד"א זי"ע בספרו "מחזיק ברכה" על הרמ"א המזכר לעיל.

כשרואים מלים כאלה של גאונים וצדיקים חובתינו להתבונן האם אצלנו אין מצב דומה, שומעים מדי יום ביומו ספורים על ילדים מבתים חרדים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרות לילדים שנוולדו אצל הורים המתגוררים ביערות, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואלו אצלנו זה רק מעוט, תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד ידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חשוף בעינים, אך לדאבון כלנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בספר "דגל מחנה אפרים" בפרשת עקב על הפסוק "ומלתם את ערלת לבבכם" בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספקות בתחית

המתים, הוא טען שספקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספקות אפילו בי"ג עקרים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וזה לשונו: בדורותנו אנו שאם בא מישהו וספין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק וממחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמן הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה ממחה הוא, ואותו דבר בינו חלב ודגים וכדומה דברים שיש עליהם חשש אסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמן הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אף כשמגיעים לענייני כספים כאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקר היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם נתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא נותן לו כבר את הכסף הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדין רועד כל הזמן האם הוא יחזיר לו את הכסף. עד כאן דברי הבאר מים חיים. (יש לעין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בעניין).

עתה בכל בקור בחנות היתה צריף לעשות את אותו החשבון, כשנכנסים לחנות לקנות משהו, ורואים על המוצר חותמת של רב שהוא אינו מכירו כלל, ואפילו אם הוא כבר פעם שמע עליו הוא עדין אינו יודע איזה סוג אדם הוא, ואז באמת הוא היה צריף לחשב בלבו האם באותה שיטה עורת הוא גם היה מאמין לו בענייני כספים, ואותו דבר בכל הקשור לקייטרינג ומסעדות.

כן צריף כל יהודי תמיד להעמיד לנגד עיניו את מה שהחפץ חיים כותב בספרו "מחנה ישראל" שחיל יהודי שאל אותו מה עליו להעדיף, הוא יכול להיות במחלקה שהמפקד הוא אדם טוב וירשה לשחוט ולאכל כשר אף הוא יאלץ לעבוד שם בשבת, או שיעדיף מחלקה אחרת ששם הוא לא יוכל לאכול כשר אף לא יאלץ לעבוד בשבת, והחפץ חיים הורה לו ללכת למחלקה שמחללים שבת, והטעם, שאמנם שבת הוא אסור סקילה אף כשהוא ישוב הביתה הוא יוכל לשמור הרבה שבתות, אף כשהוא יאכל נבלות וטרפות חס ושלום "הפגם ישאר בנשמתו לעולם", עד כאן דברי החפץ חיים.

כְּשֶׁמִתְבוֹנְנִים בְּדַבָּרִים אֱלוֹ שֶׁל הַחֶפֶץ חַיִּים זי"ע, חָיֵב כָּל אָדָם לַעְרוֹךְ חֶשְׁבוֹן נֶפֶשׁ עַד כִּמָּה חֲבִיבִים לְהִזְהַר מִלְּאָכֵל נְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת, כִּי זֶה נִשְׁאָר עַד עוֹלָם, וְאִם אֶחָד לֹא הָיָה מִכְּנִיס אֶת עֲצָמוֹ לְסִפְקוֹת בְּעֵינָיו זֶה בְּגִשְׁמִיּוֹת וְכָל שֶׁכֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת. וְעַל כֵּן הָחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹ כָּל זְמַן שְׂעוֹד נִתֵּן בִּימֵי הַתְּשׁוּבָה וְשֵׁלָא יִרְמוּ אֶת עֲצָמָם בְּתֵרוּצִים שׁוֹנִים, וְשֶׁכָּל אֶחָד יִדַּע שֶׁעַל כָּל כַּזֵּית שֶׁל בֶּשֶׂר בְּהֵמָה שְׂאוּכָלִים מִשְׁחָקִים בְּסִפְק נְבִלָה וּטְרֵפָה, וְאִין כָּל חֲלוּק אֵיזָה חוֹתֶמֶת יֵשׁ לְבָשֶׂר הַבְּהֵמָה. וּבְעוֹפוֹת חֲבִיבִים גַּם כֵּן לְדַעַת מִי הוּא הַשׁוֹחֵט, וְכִמָּה הוּא שׁוֹחֵט לְשַׁעָה מִבְּלִי שֶׁהוּא נָח, וְהָאֵם לֹא מְדַבֵּר בְּשַׁחֲטֵת מְכוּנָה, וּבִשׁוּם אִפֹּן לֹא לְסַמֵּךְ עַל הַשֵּׁם שֶׁיֵּשׁ עַל הַחוֹתֶמֶת, וּבְזָכוֹת הַתְּשׁוּבָה כָּלְנוּ נִזְכָּה לִישׁוּעָה וְנִתְבָּרַךְ בְּבִרְכַּת כְּתִיבָה וְחֲתִימָה טוֹבָה בְּכָלֵל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

גלגולו של הספר "בעיר קראקא"

הלילה עטף את היקום, כל דיירי הבית נמים את שנתם, אך הרבי ראשו ורבו מנחים היו בסגית "ועד הפשרות", תורם הוא לכך כ-14-12 שעות מיומו, זאת מלבד העבודה שהיה קם בארבע לפנות בוקר ללמד, כל רגע יקר בעיניו ומנצל עד תם.

כל חייו שאף הרבי לזכות את עם ישראל ועסוק עד מאד בתקון הכלל בהפצת ספרים ובתקון ענינים שונים הנחוצים ועומדים על הפרק.

באותו לילה בשנת תשל"ד בחצות הופיעה לפתע הרבנית בפתח החדר והושיטה לו עלון ובו ספור באידיש בעודה מציינת שהספור נורא נוראות! (בהסכמת הבר"ץ העדה החרדית).

בשונה מהרגלו הסכים להקדיש מזמנו לקרא, בהבינו את חשיבות הענין, בעלון היה מספר ספורו של בעל מגלה עמקות (כידוע זכה לגלוי אליהו הנביא זכור לטוב) על חומר אכילת נבלות וטרפות.

אחר קריאת הספור לא עצם הרבי את עיניו כל אותו הלילה, הספור נגע ללבו ובהפציע השחר גמר אומר לפרסם ולהוציא לאור את הספור הנורא ומאלף בינה.

באותו העת נפגש עם ידידו ראש הישיבה וספר לו דברים פהויתם על המכשול הגדול המצוי בקרב השוחטים, ומכך נגרם באין שימת לב רחמנא לשיזבן העוון הקמור של אכילת נבלות וטרפות. ראש הישיבה בקש הסברים והוכחות והרבי למד עמו בדיקנות מרבה ובבהירות "הלכות שחיטה ובדיקת ספינים" ואכן נודע הדבר ונוכח ראש הישיבה לראות את המציאות הנוראה שהצבור נכשל באכילת נבלות וטרפות.

בשלב זה אמר לו הרבי שהוא חפץ מאד להוציא לאור את הספר "בעיר קראקא" לזכות הרבים ולעורר העם לתשובה שיחדרו הדברים הנוראים של אכילת מאכלות אסורות בקרב לבבות ישראל אך נתקל הוא באבני נגף מצד המתנגדים הקצבים והשוחטים הנלחמים בתקף על עמדתם ואינם מוכנים לשמוע על שנויים כך שאם יפיץ הספר על כתובתו, יגיע הדבר עד כדי סכנה בנפשו, ראש הישיבה הסכים תכף לתת את כתבת הישיבה להפצת הספר הגם כי ידע שהענין כרוך בפקוח נפש ואמר הננו מוכן ומזמן לסייע לענין הנשגב במסירות נפש, ובסיעתא דשמיא נדפס הספר ב-5000 עותקים!

אחר זמן מה, ביום בהיר אחד מקבל ראש הישיבה מכתב באנגלית, בו מודיעים לו בלשון חריפה עד מאד כי סופו קרב, והקצב הראשי בדרך לישיבה. הקצב הופיע והחל להרים קולו: "מדוע הפצת את הספר?" ראש הישיבה ענה בסבלנות ולאחר דין ודברים באפן חריף ביותר, הקצב אינו נותן מנוח בטענותיו הרי הכתבת היא שלך!!! "לך ותתור בכל הבנין ונראה אם תמצא ספר אחד" ענה לו ראש הישיבה. הלך הקצב ולא דלג על שום חדר, ואף הגיע למרתף שרוף, הוא יצא משם ללא זכר של ספר, וזאת רק דגמא אחת מני אלף למאבקים האין סופיים הנצבים בכל צעד בפני העוסקים במסירות נפש למען זכוי הרבים.

הדפסת הספרים

מכונות משכללות פולטות דפים בכמיות אדירות שורות צפופות ובהירות מודפסות באלפי עתקים בבית הדפוס, ולכל הספרים הללו זקוקים להון רב, ומהיכן יקח הרבי את הכסף?! המטרה נהירה וזכוי הרבים מכריע את הכף, מנסה הרבי לצמצם מהוצאות הבית בשביל לאגור דמים למען התכלית הנעלית, מעלות מוצרי החלב בזמן ההיא היתה גבוהה במיוחד, ממילא הדבר הראשון גמר הרבי בלבו במסירות נפש להוריד מוצרי החלב מארוחת הילדים במשך שנתים, ומכסף זה להדפיס הספרים, וכך הנה פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון עד הגעת הרגע המיחל של הוצאת הספר לאור העולם והפצתו ב-5000 עתקים, הספר פעל גדולות ונצורות והעיר געשה ורעשה.

לאחר כמה שנים נתגלה עד כמה "רגלי חסידיו ישמרו" ונוכחו לדעת שגם המוצרי חלב הם בחזקת טרף, מפני נקיבת הכרסים כידוע, (עין יורה דעה חלק א') והרבי שהיה חפצו עז להפיץ הספר של ה"מגלה עמקות", מנע מבניו אכילת טרפות, וברוף ה' גדלו כשתילי זתים לתפארת.

הספר הצליח ברוף ה' עד מאד, והופץ בכמה שפות, בלשון הקדש באנגלית ובספרדית, וכן נדפס בכמה עתונים (המחנה החרדי, דער בלאט, אלגעמיינער דזשורנאל, ועוד).

בעל מגלה עמקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמ"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכהן ברבנות בעיר הורודנא וחבר פרוש על הספר "שערי דורא", וגם פרוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר".

בשנת שע"ז התחיל לכהן כרבה של קראקא, שם החזיק ישיבה גדולה, ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתאי כהן (הש"ף). **בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפרסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע פאיש קדוש וטהור.**

חדושיו על הרי"ף בשם "חדושי אנשי שם" מדפסים בכל השפי"ם. אולם הוא ידוע בעולם בעקר בגלל ספרו "מגלה עמקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתים חמשים ושתים פנים. גם פרושו על התורה נושא את השם "מגלה עמקות".

נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

יסורי יתומים

בשנת שמ"א לאלף הששי נפטר בקראקא קצב אחד והשאיר אחריו יתום קטן כבן ארבע. על יתום זה נכמרו רחמיו של אחד מדודיו, קצב גם הוא, והכניס אותו לביתו. הדוד הזה היה אדם קשה מאד, בור וגס רוח, ונוסף לכך גם גדל בביתו עוד יתום שני. המלה "גדל" באה רק לתפארת המליצה. למעשה העמים על כתפי היתומים הרפים את העבודות הקשות ביותר, ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם לאכל ולא בגד ללבש ולא נעלים להגליהם.

השפם בבקר, בעוד בחוץ שוררת אפלה, נאלצו היתומים להנתק מהשנה המתוקה, לקום מהמטה וללכת לאטליז, שם הטלו עליהם עבודות שחורות.

בחרף היה הכפור "חותה" באצבעותיהם כמו בספינים, בעת שהם נקו את הפלים במים קרים כקרח. אלו היו ישנים יותר ומקבלים יותר מזון, לא היה הקר גורם להם סבל כה קשה, אך הם אף פעם לא ישנו שנה מספיקה ואף פעם לא אכלו לשבע. תמיד היו סובלים מקר וחורים מחמת חסר שנה וחרפת רעב.

הדודה לא הייתה יותר טובה מהדוד. "קדחת" נתנה להם לאכל... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מרעב ומקר, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מכות ומהלמות ומזהירים אותו לעבד במרץ ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא למדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהג יהודי, ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלובים חיהם

וימה קִשָּׁה גורֶלָם. הרְגִישׁוּ אֶת עֲצָמָם מְשֻׁפָּלִים וְנַחוּתִים, מְזַנְחִים וּבּוֹדְדִים לְלֹא אָח וְרַע שְׁפִירְבוּ אֶת רִבָּם. תִּנְאִי חֵיִיהֶם הַמְרִים הִפְכוּ אוֹתָם לְמִין אֲרֻחֵי-פְרָחֵי מְסֻרְבָּלִים וּמְגֻשְׁמִים. הָרָעֵב הֲצִיץ תַּמִּיד מִבֵּין עֵינֵיהֶם כְּמוֹ מַעֲיֵי זְאֵבִים בַּיַּעַר. כָּלָם הִתְרַחְקוּ מֵהֶם כִּי הֵם נִרְאוּ כְּמוֹ יַלְדֵי ג'וֹנְגֵל: מְלַכְלָכִים וּמְגֻדְלֵי פָּרָא, יְחַפִּים, קְרוּעִים וּבְלוּאִים. בְּאוֹתָם הַיָּמִים הָיוּ הָרִשְׁיּוֹת בְּקִרְאָקָא גּוֹבוֹת מִס כְּבֵד מִבְּשָׂר כְּשֶׁר, כֶּף שְׂמֻחִירוֹ הָיָה גְבוּהָ מְאֹד, וְרַק אֲנָשִׁים אֲמִידִים הָיוּ יְכוּלִים לְהִרְשׁוֹת לְעֲצָמָם אֶת הַתַּעֲנוּג לְאָכֵל בְּשָׂר בַּיָּמוֹת הַחֹל. אֲנָשִׁים בְּעֵלֵי הַכְּנָסוֹת נְמוּכּוֹת הָיוּ טוֹעֲמִים בְּשָׂר רַק בְּשִׁבְתָּ. כִּינֹן שְׂמֵרָבִית הַלְקוּחוֹת בְּאִטְלִיז הָיוּ מֵהִשְׁכָּבוֹת הַגְּבוּהוֹת, בְּעֵלֵי הַמָּמוֹן, הָיוּ שׂוֹלְחִים לָהֶם אֶת מְנוֹת הַבְּשָׂר הַבִּיָּתָה. מְלֹאכָה זוֹ הִטְלָה, כְּמוֹכֵן, גַּם הִיא עַל כַּתְּפֵי הַיְתוּמִים. הִיָּתָה לָהֶם אִפּוֹא עֲבוּדָה כְּפוּלָה: הַשֶּׁם בְּבִקְרָה הָיוּ עוֹבְדִים עֲבוּדַת פְּרוֹךְ כְּמָה שְׁעוֹת בְּאִטְלִיז עֲצָמוֹ, וְלֵאחֹר מִכֵּן הִחֵל מִשְׁעָה שְׂמוֹנָה-תִּשְׁעָה בְּבִקְרָה הָיוּ יוֹצְאִים לְחֻלְקַת הַבְּשָׂר בְּבִתֵּי הַגִּידִים.

בסימם את עבודות-הפנים של האטליז: להפשט את העורות, לגרם, לחתך וּלְנָקֵר, לְנִקּוֹת וְלִשְׁטוֹף, הָיוּ מְעַמְּיִסִים עַל כְּתִפֵּיהֶם הַרְפוֹת סָלִים עִם עֲשָׂרוֹת קִילוֹגְרָמִים שֶׁל בָּשָׂר וּמְרִיצִים אוֹתָם לְמַרְחָקִים שֶׁל פְּרָסָאוֹת עַל פְּנֵי כָּל הָעִיר. אִם הָעִיזוּ לְבַקֵּשׁ שְׂיִתְנוּ לָהֶם קֹדֶם לֶאֱכֹל, הָיוּ הַדּוֹד וְהַדּוֹדָה מַפְלִיאִים אֶת מִכּוֹתֵיהֶם בְּגִלְל "חֲצָפָה שְׂפָזוּ!" וּמְכַרִּיחִים אוֹתָם לְצֵאת לְשִׁלְחִיּוֹתֵיהֶם, כְּשֶׁבִטְנָם מִתְפַּנְצֵת מֵרַעַב.

"כְּאֲשֶׁר תִּבְיֵאוּ אֶת הַכֶּסֶף מִחֲלֻקַּת הַבָּשָׂר, נִלְעִיט לָכֶם אֶת הַכָּרֶס בְּאֶכְל" ... קִבְעָה הַדּוֹדָה.

לא היתה להם אפוא שום ברירה, והם נאלצו לציית.

בלילה, על משכבי הקש הצוננים היו בוכים על מר גורלם, ומרטיבים את הקש בדמעותיהם, דמעות של יתומים חסרי ישע, אך לבכיהם לא היתה אֶזוֹן קִשְׁבָּת.

מציאה

פעם מצא אחד היתומים מטבע בעלת ערך נפר, בתחלה רצה היתום לקנות תמונת המטבע מנה הגונה של אכל, כדי לאכל פעם בחיים לשבעה, אך לאחר הרהור נוסף, עלה במחו רעיון לעשות עסק כלשהו עם המטבע, ובכרוח שיפל בחלקו לקנות לחם!

הוא הלך לרבע הנוצרים וקנה שם נתח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבקר, כֶּאֱשֶׁר מָסַר לוֹ הַדּוֹד אֶת הַסֵּל עִם מְנוֹת הַבָּשָׂר לְחֻלְקָה בֵּין הַקּוֹנִים וְלִהְבִּיא כֶּסֶף תְּמוּנָתוֹ, הוּא מָכַר גַּם אֶת הַנֶּתַח בָּשָׂר הַטְּרָפָה שֶׁלוּ בְּתוֹר בָּשָׂר כָּשֶׁר, וְקָבַל מִחִיר גְּבוּהָ בְּהִרְבֵּה מְזָה שְׁשֵׁלִם, אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהֲרוִיחַ הַסְּתִיר הַסְּתִיר הַיָּטֵב, וְכֶאֱשֶׁר אָחִיו לְצָרָה חָזַר גַּם הוּא מְסִיבּוֹ בֵּין הַלְּקוֹחוֹת, הוּא לָקַח אוֹתוֹ וְהֵלֵךְ אִתּוֹ לְרֹחוֹב נִדְחָ, וְשָׁם קָנּוּ לָחֶם, גְּבִינָה וּבִירָה, וּשְׁנֵיהֶם עָרְכוּ סְעֵדָה כְּדָת...

הכסף מנין? שאל השני.

מצאתי! היתה התשובה.

והאח-לצרה לא שאל שאלות נוספות...

כעבור זמן מה קנה שוב נתח בשר טרף, שם אותו, למחרת, בין מנות הבשר הכָּשֶׁר וְשׁוֹב נִפְל בְּחֻלְקוֹ רוּחַ נֶכֶר. אַחַר הַצְּהָרִים הַתְּחַמֵּק שׁוֹב עִם עֲמִיתוֹ לְרֹחוֹב הַנִּדְחָ, קָנָה דְּבָרֵי מְאֹכֵל בְּשִׁפְעָה, שֶׁהַסְּפִיק לָהֶם לְסְעֵדָה דְּשִׁנָּה.

היכן השגת כסף היום? הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה, בא המענה.

כָּה הַתְּנֵהל הָעֵנִין כַּמָּה יָמִים: רְכִישַׁת בֶּשָׂר טָרֵף, עֲרֵבֹבוּ עִם הַבֶּשָׂר הַכָּשֵׁר וּמְכִירָתוֹ בְּמַחִיר גְּבוּהָ. צֶרְכְּנֵי הַבֶּשָׂר הָיוּ קוֹנִים אֶצְלָם אֶת הַבֶּשָׂר לְלֹא פְּקֻפּוּק, בְּהִיּוֹתָם בְּטוּחִים שֶׁהַבֶּשָׂר כָּשֵׁר לְמַהְדָּרוֹן. הָאֵטְלִיז שֶׁל הַדּוֹד עָמַד תַּחַת הַשְּׁגָחָה מְעֵלָה, וְאֵף אֶחָד לֹא הֵעֵלָה אֶת הַחֲשָׁד שֶׁעֲלוּלִים לְהָבִיא לָהֶם בֶּשָׂר מִמָּקוֹם אַחֵר...

נִתְחַי בֶּשָׂר הַטְּרֵפָה הִלְכוּ וּגְדָלוּ מִיּוֹם לְיוֹם, וַיִּבַד בְּבֵד גְּדָלוֹ גַּם הַרְּחוּסִים. וְכָה מִיּוֹם לְיוֹם יָכְלוּ שְׁנֵי הַיְּתוּמִים לְהַרְשׁוֹת לְעֶצְמָם לְבַזְּזוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר כֶּסֶף עַל אַרוּחוֹת יְקָרוֹת וַיִּמְעַדְנִים מְשֻׁבָּחִים. הַחֲבֵר הַתַּחִיל לְפַקֵּק בְּקֶשֶׁר לְמַקְוֹרוֹת הַכֶּסֶף וְיוֹם אֶחָד הִטִּיחַ בְּפָנָיו מֵאֲכִיל הַטְּרֵפָה:

”אֵל תִּפְטֹם אוֹתִי יוֹתֵר בְּתֵרוֹץ הַשְּׁקוּף שְׁאַתָּה מוֹצֵא מְצִיאוֹת! קוֹרָה שְׁמוֹצָאִים פְּעַם, פְּעַמִּים, אֵךְ לֹא יוֹם יוֹם! עֲזֹב אוֹתִי עִם הַשְּׁקָרִים שְׁלָךְ, אֲמַר לִי אֶת הָאֲמֶת, מִנֵּן אַתָּה מְשִׁיג אֶת הַכֶּסֶף?”

אֵךְ הִלָּה הַחֲרִישׁ וְסָרַב לְגִלוֹת אֶת הָאֲמֶת. ”שְׁנִינוּ הִנְנוּ יְתוּמִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה!” לַחַץ עָלָיו הַחֲבֵר, ”לְשְׁנִינוּ אֵין לֹא אֵב וְלֹא אֵם, לֹא אֵח וְלֹא אָחוֹת... שְׁנִינוּ שְׁקוּעִים בְּאוֹתוֹ בֶּץ וְגוֹרְלָנוּ גוֹרֵל אַחִיד, הָאֵם אֵינָךְ יָכוֹל לְבַטֵּחַ בִּי?”

מאכיל הטרפות נתרפך:

הב לי את ידך בתקיעת כף שלא תספור לאף אחד ואז אגלה לך...
השנים תקעו כף, ולאחר שהחבר נשבע לשמור על הסוד "עד עולם" ספר לו
הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום כדי להרויח את הכסף.

תאות הבצע

כדי להגדיל את ה"עסק" הוא למד את עמיתו לעכב אצלו סכומי כסף מהפדיון
היומי עבור הבשר שהוא מחלק, לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר כשר
במחיר גבוה יותר, ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן, ולהמשיך לסחר בכספי הרוח,
שילכו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם בורים גמורים וחסרי חנוף לחלוטין, לא יכלו כלל להעריך את גדל
הפשע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך מעשה שטן כדי להכשיל יהודים באכילת
טרפה, פי ה"עסק" התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר
זה הפכו המטבחים של משפחות חרדיות לאין ספור למטבחי טרפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים בתרמיתם הנפשעת: ערוב בשר
טרפה בתוך הבשר הכשר, וכך להגדיל את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.
תאות הבצע שלהם לא ידעה מעצור, ולמרות שחסכו כבר סכום הגון על ידי
מעשיהם המבישים, חפשו דרכים כיצד להגדיל את ה"עסק". הם נדברו ביניהם
שאחד מהם יתחיל בכונה תחלה לרוב עם הדוד ולהחריף את החפוכים עד כדי
שהדוד יסלק אותו מהעבודה, ואז הוא ילך ויציע את עצמו לעבודה באטליז אחר
באזור מרחק, אפלו בשכר נמוך ביותר, ולו רק תמורת אכל בלבד. אין דבר, זה
ישתלם! פי על ידי כך תנתן להם האפשרות להפיץ את בשר הטרפה בין הלקוחות
החדשים ולגרף רווחים נוספים.

פרובוקציה

אומר ועושה: היתום המבגר יותר פתח בכונה בשורה של פעולות פרובוקטיביות
כדי לעורר את חמתו של הדוד. הוא עבד באטיות משגעת, רטן כל הזמן ועשה
משגים" על כל צעד ושעל. כשהדוד היה מעיר לו על כך, היה עונה בחצפה
ובהתרברבות ובצפצוף ארוך... לבסוף נתמלאה הסאה, והדוד סלק אותו מהעבודה
ושלח אותו "לכל הרוחות"...

הוא השאיר אפוא את כל הקונים בשביל חברו והוא עצמו הלך לקצב השני של קראקא והצליח להתקבל לעבודה אצל קצב אחר, שגם באטליזו מכרו רק בשר כשר למהדרין...

כאן חזר מחדש התהליך המביש. באשר שלח אותו ה"בוס" החדש לחלק כמות של כף וכף קילוגרמים בשר כשר, הוסיף משלו כמה נתחים של בשר טרפה שרכש לפני כן אצל הגויים במחיר זול, ומכר גם אותן בתור בשר כשר במחיר יקר ואת הרוח הנקי מהפרשי המחירים היה משלשל לכיסו.

שני החברים, למרות שעבדו באטליזים רחוקים זה מזה, המשיכו בנשאי להיות שתפים בעסקיהם השפלים. הם נשבעו זה לזה בתקיעת כף לא להעלים זה מזה אף פרוטה אחת. הם היו נפגשים לעתים קרובות, במקומות מיעדים, נסתרים מעין זרים, כדי לספר את צרות כספיהם ולסכם את הרווחים, וכן ללבן "בעיות עסקיות": כיצד לתכנן את העניינים, והיכן להשיג בשר טרפה והאטליז שילנו ילך וישגיג, עד שנהפך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ונגע, שאנו מבזבזים עכשו בשביל אחרים כדי לבנות את עצמנו, נגיע לבסוף לעשר רב!

בהתאם לתכנית שתכננה מראש, השאיר היתום הצעיר את הרגל באמצע הנסור, ובהכריזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שותף עם חברו, הסתלקו שניהם מהאטליז.

אטליז משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל אטליז, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחיים, שלמו עבור השחיטה והבדיקה המהדרת למהדרין מן המהדרין, וכן את כל ההטלים והמסים הגבוהים, שיקרו מאד את הבשר, ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באזור מרחק ברבע הנוצרים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשרו עלה להם בזיל הזול, ואחר כך ערבבו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתור בשר כשר והרויחו כפלים.

קונים היו להם לרב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעבידיהם לשעבר, ואף רכשו לקוחות חדשים באזורים המרחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השפילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים, וחלקו עצמות כתוספת חנם, וככלם היו מרצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשד הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טרפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן? הרי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא ארעה שום תקלה?

הם עבדו בזהירות רבה. הקפידו להחזיק באטליז רק כמיות בשך פאלה שיתאימו לכמות שנשחטה בשבילם בהשגחה המעלה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך בקורת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דפי, את בשך הטורפה החזיקו במחסן נסתר, ומשם היו מוציאים אותו וביאין רואים משוגקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחט כמה בהמות, כי הבקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שיצאו לאטליז שלהם הצליחו לחדר לבתים האמידים ביותר, וכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מבאי ביתם ועשו אתם עסקות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במדה נפרת, והיו פאלה שנאלצו לסגר את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע הממחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים ביראת כבוד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההדור. שדכנים הדפקו על פתחיהם והציעו להם את השדוכים הטובים ביותר, הם פגרו נדבות ותרומות לצדקה ולמטרות צבוריות ביך רחבה.

בשעות הקטנות של הלילה הפכו להיות שוב "שוילות" של קצבים, בעמלם קשה, במחסן הסתר שלהם בסמטת הנוצרים, לשחט, לפשט את העור, לגרם, לנסר ולחתך ולהפריד את החלקים של בשך הטורפה: בשעות הבקר שוב עבדו באטליז שלהם בבשך הכשך. אך אחר הצהרים, לאחר שגמרו את השווק והחלקה של הבשך הכשך והטרף, וכסף הפדיון הגדיש את כיסיהם, התקשטו בבגדי הפאר וצעדו על פני רחובות העיר עקב בצד אגודל ברב הוד הדר וחשיבות...

שומרי סוד

הם חיו חיי רנקים, ללא אשה וללא ילדים, גם משרתים לא היו להם, כך שאף אחד לא ידע על מעשיהם הנפשעים, ואף צל של חשד לא נפל עליהם. ברבות הימים נשאו להם נשים, אך גם אז השפילו בתחבולות מתחכמות, להעלים ולהסתיר את מעשיהם הנתעבים, כך שאף נפש חיה לא ידעה על כך. אחרי

החתנה נהלו את ארח חיייהם ביד רחבה פיאָה לגברים בעלי מעמד. ביתם היה פתוח לרוחה, וכל אורח חשוב שהגיע לעיר התאכסן אצלם ונהנה מידם הנדיבה. הם התגוררו באחד הבתים היפים ביותר בקראקא. שני השתפים החזיקו דירות פאר גדולות, שתפסו בנין שלם. המשפחות גדלו, נולדו להם ילדים שפטמו במותרות ובתפנוקים. קשהגיעו לגיל חנוך לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היו להם מספיק חדרים בשביל מורים פרטיים, ומקומות אכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם רכשו להם כלים נאים ורהיטי פאר. המזנון התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרטילים יקרי ערך.

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאד, והתחתנו עם המשפחות המיחסות והמכבדות ביותר, כי הכסף היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות, וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שלחנם, שנים רבות אחרי החתנה, כדי שפספי הנדונייה ישקעו ב"משפנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עשר ורוחה, ואלו העסקים השחורים השפלים הכניסו להם הון תועפות.

אחרי שנים רבות בא עליהם פחטף המשבר בעסקיהם המתעבים, הדבר התרחש באפן בלתי צפוי לגמרי.

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשתפים מנסיעה מסחרית בעצומו של החורף. ובהיותו עיף מהדורך וקופא מקור, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתתה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך כבחבלי קסם אחרי נגון הגמרא הערב, שהשתתף בחלל האויר, בקולו הדק והצלול של חתנו על-הימים, בנעימה לבבית, שהקסימה אותו כל כלו. לפתע הוא שומע מבין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משגן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טרפה חיב כרת! על עברה זו אפטר לכפר על ידי תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברום גם מיתה אינה מעבירה את העוון כליל, והוא חיב לרדת לגיהנום ולהשרף במדורים השונים כדי להטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"במה דברים אמורים?" המשיך החתן, "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כונה, אבל אם חטא במזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בזדון, הרי גם

התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחית המתים. הוא נדון להקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנום פלה והם אינם פלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמק עבר בלבו של החותן הבור והעם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו צטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בכרסה כשפניו סמוקים מרב בושה, והרהורים כבדים מלאו את מחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טרפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לא לתר לשאול תחתיות כדי להצלות לנצח באש הגיהנום. תשובה אינה קימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים, ואפלו הרשעים והפושעים (שכבר מרקו את עוונם) יקומו מקברייהם בתחית המתים, אבל הוא יוסיף להקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגיהנום תכלה, ואלו הוא, ימשיך להיות נדון ליסורי תפת לעולמי עולמים. אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרבו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מכרסותו בפיק ברפים וברגלים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הפתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה, ופרץ בבכי מר, צמרמורת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרצו מפיו בצרימה אימה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"
אולם היא לא קבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות זרמו מעיניו, והוא הלם בשני אגרופיו עד שמחו חשב להתפוצץ. הוא צעק בלי הפסק: "אוי לי ואוי לחיי!!!"

השתף מרגיע

האשה רצה לקרא לשתף, אולי הוא יצליח להציל מפיו מה קרה, השתף בא בריצה וגם הוא נדהם למראה שתפו, השרוע על הספה, מיטיח אגרופיו בראשו, ומשמיע יללות כשל חיה פצועה.

"מה ארע לך?" הפגיע בו השתף בטלטלו את כתפיו, "אמר מלה!! האם מישהו שידד אותך? האם הסתבכת בענייני כספים? אל דאגה! נוכל לעמד בך... יש לנו מספיק..."

גם אשתו נסתה שוב לדובב אותו בהרעיפה עליו במתק לשון דברי הרגעה מרככי לב:

"הרי לא חסר לנו שום דבר: נתברכנו ברוך ה' בעשר, כבוד, גדלה, וכלות לשם ולתפארת! דירת פאר עם כל המותרות שאין כמוה בכל העיר! האנשים הנכבדים ביותר גאים להיות מבאי ביתנו, אוכלים אצלנו ומבלים אצלנו, ואף מקבלים אצלנו את התרומות הגדולות ביותר למוסדות ולמטרות צדקה... אם כן, מדוע נפלת פתאם לתוך תהום כזה של יאוש ושברון לב?"

עברה שעה ארכה עד שמאכיל הטרפות יכל להרגע ולהפסיק את בכיו, כשהרים את פניו היה קשה להפירו. הוא רמז לאשתו שתצא מהחדר, הוא רוצה להמתיק סוד עם שתפו. באשר יצאה אשתו מהחדר והוא נשאר לבדו עם חברו לפשע, פרץ מחדש בבכי תמרורים ללא הפוגות, הוא הרעיד כל גופו אחוז עוית ומתפתל ביסורים, והיה נדמה שהנה יתקף אותו השבץ...

השתף הסתכל במחזה כשהדם קופא בעורקיו, וצפה בכליון עינים לשמע מלה כלשהי שתבהיר את סבת הבכי האים הזה.

לְבִסּוֹף הַצְּלִיחַ מֵאֲכִיל הַטְּרָפוֹת בְּמֵאֲמָצִים מְרַבִּים לְהִתְגַּבֵּר עַל הַתְּקַפֵּת הַיְגוֹן
 וְלִשְׁלֹט קֶצֶת עַל עֲצָמוֹ, וּבְגִיסוֹ אֶת שְׂאֵרֵי כָחוֹ, לְחַשׁ לְעֵבֶר שְׁתַּפוֹ:
 "אָנָּה תִּמְוָה בִּי, וְנִצָּא לַגּוֹ... נִלְוֶה הַרְחֵק הַרְחֵק, כִּדֵּי שְׂאֵף אֶחָד לֹא יִקְשִׁיב לְשִׁיחַתְנוּ..."

השנים יצאו לגן הנאה והמטפח, שהשקע בו הון רב, ואשר הִיה נושא לקנאה גם בין הפריצים העשירים ביותר, הם נכנסו עמק לתוך חרשת עצים צפופים, ושם מצא מאכיל הטרפות את לשונו:

שתף לצרה

"דע לך, שתפי היקר, שהשטן, הוא היצר הרע, לכד אותנו ברשתו... הוא סגור את עינינו בתאות הממון ועל ידי כך המיט עלינו שואה שלא נחלץ ממנה לנצח נצחים! כי נגזר עלינו להיות לדראון לעולמי עולמים! כל כספנו וזהבנו, כל היהלומים ואבני החן, הנילות המפארות והגנים הפורחים לא יחלצו אותנו מצרה זו, ולא יוכלו לגרע במאומה מהסבל האים המצפה לנו... ויום הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין לנו כל סכוי להאריך ימים... כי שנינו חייבים פרת! זה הענש הראשון בסדרת הענשין שיחולו על ראשינו: להפרת מן העולם בדמי ימינו! ואם תאמר שהמנות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת מתים ולא פעמים, ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידוע תדע שרק אז, דוקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזמנים בשבילנו יסורי תפת כאלה, שאי אפשר להעלותם בדמיון אנוש! אלק אלפי מיתות משנות נכוננו לנו!..."

וכאן חזר בפניו על הדברים ששמע זה עתה מפי חתנו, שקרא אותם לפי תמו מתוך ספרי הקדש: כל גזר דינו של מי שמאכיל נבלות וטרפות ומחטיא את הרבים, שגם התשובה אינה מכפרת עליו ושאיין לו תקנה עולמית, והוא הוסיף בקול דווי מרירות ויאוש:

"הגע בעצמך, זה שלשים שנה אנו מציפים את העיר בבושר טרפה, וכמה מאות ואלפים יהודים תמימים נכשלו על ידינו בעברות חמורות ביותר! ראה מה גדול כחו של השטן! עיר כמו קראקא המלאה סופרים וחקמים, צדיקים וחסידים, רבנים ואנשי מעשה, ואף אחד אינו מעלה נגדנו אף חשד קל שבקלים! כלם מבשלים ואוכלים את בשר הפגול שאנו שוחטים לילה לילה! בני המשפחות החרדיות ביותר קונים אצלנו בשר ללא כל פקפוק, בחתנות המפארות ביותר, בסעודות בר-מצוה, בסיימי הש"ס, בקדושים של שמחת תורה, שבהם משתתפים יהודים עם שטרמלים וקפוטות של משי וקטיפה, מעלים על השלחנות נתחי בשר הפגול שלנו, נבלה וטרפה, חלב ודם! מה יתרון לנו מכל העושר שלנו? האם אנו אוכלים בשתי כפיות בבת אחת? האם הבטן אינה שבעה מלחם ובצלים באותה מדה שהיא שבעה מעוגות קרם ומאמצות בשר הודו? שנות חיינו המעטות חולפות כצל עובר וכענן כלה... ואז נצטרך להתיאב בפני בית דין של מעלה למסור דין וחשבון על

מעשינו! ושם לא יועילו לנו שום תרוצים ושום תחבולות! מלאכי חבלה לאין ספור כבר מצפים לנו כדי לענות אותנו בגיהנם, בעניינים קשים ונוראים שאין לתארם, כל הסבל והמצוקות של ילדותנו אצל הדוד, יתומים רעבים ויחפים, יראו כגון עֵדן לעמת רגע אחד במדורי התפת אשר בשאל תחתית!!..."

לשמע תאורי זועה אלה נתקף גם השתף בחרדה עמקה. גם עליו נפלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרב פחד מפני העתיד האים הצפוי לו, ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד, ושאינו ממנו מנוס.

שעה ארצה צעדו השנים בשבילי הגן המפאר, כשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש, הם החרישו מרב הלאם, כשפחשבות כבדות ונוגות מתרוצצות במחם. כל אחד נסה לתאר לעצמו את הסערה שתתחולל במדורי השאל כשהם יבאו לשם לאחר מותם: דודים מיוחדים מלאים זפת רותחת יהיו מוסקים בשבילם, שפודים ענקיים לוהטים יתחבו לתוך גופותיהם הטמאות, ובהם יקלעו אותם לתוך היורות הרותחות. יגמרו בדוד אחד יכנסו לדוד שני וכן הלאה בלי סוף וכלי קץ. זעקות השבר שלהם לא ישמעו, אנקת יסוריהם תפל על אזנים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושועתם לא תגיע אל פסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עוברי העברות. דומה שהרשע המרשע ביותר בעולם, לא בצע במשך כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלשים שנה רצופות האכלו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילם אלפי יהודים שומרי מצוות, להגעל בבשר תועבה ולעבר על אסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעד בדממה כשהם עושים את חשבון נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה. אחרי הרהורים מרבים וחטויים עמקים בתוך נפשם פנימה, קרע אחד השתפים את הדממה באמרו אל חברו:

"אתה יודע מה? הבה נפגס אל רב העיר ונגלה לפניו את כל לבנו. נתודה לפניו ודוי מלא על כל עוונותינו ופשענו ונספר לו על כל המעשים הנתעבים והשפלים שבצענו מאז עמדנו על דעתנו ועד היום הזה, לא נכחד ממנו מאומה! אוילי בכל זאת יוכל הרב למצא בשבילנו פתח לחזר בתשובה.

"אני מוכן לקבל על עצמי כל 'תקון' שיטל עלי: לחיות חיי עני ומצוקה, לענות את נפשי בתעניות, לסבל השפלות ובושות ובלבד להנצל מהגזר דין הנורא הצפוי לנו כשנסתלק מן העולם. כי איזה ערך יש לסבל ולבזיונות בעולם הזה לעמת יסורי התפת האין סופיים במדורי השאל בעולם הבא? כאן בעולם הזה יש קץ

לְכַל צָרָה. שׁוּם סֶבֶל אֵינוֹ נִמְשָׁךְ לְלֹא סוּף. וְאֵלּוּ בְּעוֹלָם הִבָּא נִמְשָׁךְ כָּל דְּבַר לְנֶצַח
נְצָחִים!

”אין לנו שום יצאה אחרת! אנו חייבים להפסיק מיד את העסק הנתעב, ולנסות
בכל הדרכים לעשות משהו לתקון נפשתינו...”

שְׁנֵי הַשְּׁתַּפְּסִים שִׁפְּכוּ לֹא מַעַט דְּמָעוֹת בְּמִשְׁךְ אוֹתָהּ שִׁיחָה שֶׁל חֲשָׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ,
וּלְבַסּוֹף קִבְּלוּ אֶת הַהַחְלָטָה הָאֵיתָנָה, שֶׁשְׁנֵינֵיהֶם בִּיחַד יִכְנָסוּ בְּאוֹתוֹ עָרֵב אֶל הָרֵב
שֶׁל קְרָאקָא, לְהִתְנוּדוֹת בְּפָנָיו עַל הַכֹּל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהוֹרוֹת לָהֶם דָּרוֹךְ לַתְּשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, שֶׁתִּכְפָּר עַל חֲטָאֵיהֶם הַכְּבִידִים.

זַעֲקַת שֹׁבֵר

בְּאוֹתָהּ תִּקּוּפָה בָּהּ הִתְרַחַשׁ הַפֶּשַׁע הַמִּבְיֵשׁ שֶׁל הַפְּצַת בֶּשֶׁר הַטְּרָפָה, יָשַׁב עַל כֶּסֶם
הַרְבֵּנוּת בְּקְרָאקָא הַצַּדִּיק וְהַמְקַבֵּל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נֶתָן שְׁפִירָא, מַחְבֵּר סֵפֶר הַקְּבֵלָה
הַמְפָרָסִם ”מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת”. הוּא הָיָה אִישׁ אֱלֹקִים, קְדוֹשׁ וְטָהוֹר, שֶׁכָּל רֹז לֹא אָנִים
לִיָּה. עֵינָיו הַפְּקוּחוֹת וְהַצְּלוּלוֹת חָדְרוּ כְּלִיּוֹת וְלֵב וַיִּדְעוּ כָּל מֵה שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּסִתְרֵי
סִתְרִים, הוּא הָיָה בְּקִי בְּחֻכְמַת הַפְּרָצוּף, וּבְהַסְתַּכְּלוֹ בְּפָנָיו אִישׁ יָכַל לְקַרְא אֶת
מַחְשְׁבוֹתָיו הַנִּסְתָּרוֹת בְּיוֹתֵר, כָּל הַסּוּדוֹת וְהַרְמָזִים הַכְּמוּסִים הַכְּלוּלִים בְּאוֹתֵי
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הָיוּ גְלוּיִים וּבְרוּרִים בְּפָנָיו.

אִךְ בְּמִקְרָה זֶה כָּאֵלּוּ הָעֵבִיר הַשֶּׁטֶן דּוֹק שֶׁל עֶרְפֵּל עַל פְּנֵי עֵינָיו הַטְּהוּרוֹת שֶׁל
הָרֵב, כְּדִי שֶׁהוּא לֹא יִבְחִין בְּמַעֲשֵׂים הַנוֹרְאִים הַמִּתְרַחֲשִׁים סְבִיבוֹ, בְּעִיר שְׁפָה כְּהֵן
כְּמִקְרָא דְאַתְרָא, וְהוּא לֹא חָשׂ וְלֹא הִרְגִישׁ בְּפִשְׁעֵים הָאֵימִים הַמְבַצְעִים עַל יְדֵי שְׁנֵי
בְּעָלֵי בָתִּים חֲשׁוּבִים וְנִכְבְּדִים, הַחוּטָאִים וּמַחְטִיאִים אֶת הָרַבִּים, וּמְכַשִּׁילִים אֶת
הַיְהוּדִים הַתְּרַדִּים בְּיוֹתֵר בְּאֶסְנִירִים הַחֲמוּנִים בְּיוֹתֵר שֶׁל נְבִלָה, טְרָפָה, חֶלֶב וְדָם.

בְּמִשְׁךְ אוֹתָהּ הָיְתָה פְּרָצוּ הַרְבֵּה פְּעָמִים מִגְּפּוֹת בְּקְרָאקָא, פְּעַם בֵּין הַמְּבַגְרִים,
שֶׁנִּתְקַפּוּ פְּתָאִם בְּמַחְלוֹת, נִפְּלוּ לְמִשְׁכָּב לְיָמִים סְפוּרִים וְנִסְתַּלְקוּ מִהָעוֹלָם בְּדַמִּי
יְמִיָּהם: וּפְעַם בֵּין יְלָדִים רַבִּים, שֶׁעוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְטַעַם טַעַם הַחַיִּים, וְגוֹעוּ לְפָנָיו
זְמַנָּם.

בְּעַל ”מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת”, הָרֵב שֶׁל הָעִיר, הָיָה מְכָרִיז לְעֵתִים קְרוֹבוֹת עַל יְמֵי תִּפְלָה
וְצוּם לְבִטּוֹל אֶת רֵעַ הַגְּזֵרָה, וְאִזּוּ חָלָה הַפּוּגָה בְּמִכַּת הַמַּגָּפָה לְזַמַּן מָה, אִךְ כְּעִבּוֹר
תִּקּוּפָה מְסִימָת, הָיְתָה הַמַּגָּפָה מִתְחַדְּשֶׁת וּמִפִּילָה חֲלָלִים בְּמִסְפָּר רַב. בֵּית הָעֵלְמִין
הָיָה צָר מְלֵאכֵל אֶת הַקְּבָרִים הַחֲדָשִׁים לְבָקָרִים, שֶׁל מְבַגְרִים וְתִינוּקוֹת רַבִּים
שֶׁנִּסְפּוּ בְּמַגָּפָה.

בעל "מגלה עמקות", הרועה הנאמן של צאן עדתו, הרגיש בחוש, שאי שם במקום סתר לוחשת אש זרה... שחטאים נוראים מתבצעים במסתרים, ובגללם נשפך חרון אף ה' על כל העיר. אך לגלות, מי, מה, איפה דבר זה, נבצר ממנו. השטן הפעיל את כל כוחות הטמאה כדי להעלים את הפשע מעיניו הבהירות של בעל "מגלה עמקות".

עוד באותו לילה, הופיעו בפתח הבנין של בית דינו שני הנגידים הגדולים ביותר בעיר, שני הקצבים השתפים, שבגידם הרחבה הם החזיקו ותמכו במוסדות צדקה רבים, תלמידי תורה וישיבות.

"ברוכים הבאים!" קבלו המשמשים את פניהם בכבוד רב, וחשו מיד להודיע לבעל "מגלה עמקות" על בואם של שני הגבירים החשובים והנכבדים...

ללא שהיות יתרות הכנסו תכף שני הקצבים השתפים לתוך החדר הנאה ביותר בדירת הרב: הושבו אותם בכרסאות פאר, והרב בעל "מגלה עמקות" קדם את פניהם בכבוד רב, כפאה לנגידים בעלי צדקה כמותם. הרבנית הביאה כבוד והגישה אל השלחן, אך האורחים לא רצו לטעם מאומה, הם לחשו לרב שהם באו לדבר אתו בענין חשוב ביותר, ובקשו להשאיר אתו לבד בחדר, כי הם רוצים לגלות לו סוד גדול...

הרב צוה מיד על כל הנוכחים לעזוב את החדר, הדלת נסגרה, ושני הקצבים נשארו לבד עם הרב.

הרב נדהם

בראש מניין ובפנים לוחטות מבוששה ובקול רועי דמעות, גולל אחד מהשתפים את כל הפרשה המבישה, בהתנדדותו בפני הרב שזה עשרות שנים שהם מאכילים טרפות לתושבי העיר, וכי כמעט אין בית בקראקא שמטבחו לא נטרף בבשר פגולים. הם ספרו לרב את כל ספור חיייהם על כל פרטיו, את חויותיהם הקשות של ימי ילדותם, כשנשארו יתומים מאב ואם וסבלו חרפת רעב, ועד שהעפילו לסגת העשר. הם תארו כיצד התחילו להגניב נתחי בשר טרפה קטנים לתוך השקיות של הבשר הפשר; ואיך התקדמו אחר כך והפכו לקצבים עצמאיים, שחטו עגל אחד על ידי שוחט כדת וכדין, ועגל שני שחטו בעצמם במחסן סתר בסמטה נדחת, ואז עברו לשחיטת פרה אחת ואחר כך הרבה פרות, חלק כשר וחלק טרפה, ומפיצים יותר ויותר בשר פגול ומכשילים מאות ואלפים בעברות חמורות, וכך הם גורפים הון תועפות, וממלאים את בתייהם בכסף וזהב, קונים קרקעות ורוכשים נכס אחר נכס... והעסקים הנתעבים נמשכים ללא מעצור...

בעל "מגלה עמקות" הקשיב לספורם כשדמו קופא בעורקיו. תחלה לא יכל להאמין למשמע אָזְנוֹ, תועבה כזו לא תתכן! אך ככל שהפרשה נגולה בפניו על כל פרטיה ודקדוקיה, נוכח לדעת שאמנם אמת נכון הדבר! נעשתה הנבילה הזאת בִּישְׂרָאֵל!!!

החָדָר עם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הִתְחִיל לְהִסְתַּחֵר לְנֶגֶד עֵינָיו, מֵעִי נִתְהַפְּכוּ בְּקֶרְבוֹ וְכָל גּוּפוֹ נִתְכַּסָּה בַּזְעָה קָרָה, וְאֵז הֵלִיט אֶת פְּנֵיו בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּשֶׁהוּא רוֹעֵד כְּלוֹ וְשֵׁנָיו דָּא לְדָא נִקְשָׁן... בְּאַמְצוֹ כָּל כַּחוֹתָיו, הִתְמַלְטָה מִפִּי זַעֲקַת שֶׁבַר קוֹרַעַת לֵב:

"אוי לנו ואבוי לנפשנו! מה רבים הם האנשים הכשרים, קדושים וטהורים, תינוקות של בית רבן ועוללים ויונקים חפים מפשע שנגדע פתיל חייהם בגלל מעשים מתעבים אלה! כמה תעניות גזרתי, כמה ימי תפלה קבעתי, כמה השגחנו בשבע עינים, בדקנו וחקרנו ודקדקנו שלא ידבק בנו שום עוון או חטא, שלא ימצא בתוכנו שרש פורה ראש ולענה, שה' יתברך יסיר מעלינו את חרון אפו והמגפה תעצר! ומי היה יכול לחלם שהנה פשעים אימים ונוראים כאלה מתבצעים יום וישעה שעה ממש מתחת לאף ואין שומע ואין רואה!

”מן השמים העלימו ממני את דבר התועבה! עיני כאלו כסו בערפל סמיה, כדי שלא אראה ולא אדע”.

כאשר שמעו שני השתפים את דברי הרב, שיצאו מתוך לב קרוע ומרתח, וראו כיצד הוא מתפתל ומתיסר מרב צער ומועקה, פרו שניהם בבכי תמרורים. גם הצדיק בעל ”מגלה עמקות” בכה ללא הפוגות, מבלי יכלת להשלים עם המחשבה שדבר אים כזה קרה בתקופה בה הוא מכהן כרב העיר.

לאחר שעניניהם כפר היו תפוחות מרב בכי, ומעין דמעוניהם כפר היה יבש, התאווש הרב ונחלץ לפעלה.

”לכו מיד הבייתה”, צוה על השתפים, ”ותשברו ותבערו את כל כלי הבשר שלכם, כי הכל טרף! אחר כך תחזרו לכאן!”.

נתיצת כלי הבשר

כשהם יצאו הזעיק הרב מיד את השמשים ואת כל בני ביתו ושלח אותם לכל קצוי העיר כדי לפרסם ולהודיע, שלפי פקדת הרב יש לבער ולשבר את כל כלי הבשר, הן כלי החמץ והן כלי הפסח, מבלי להשאיר להם שריד ופליט, גם את הכלים להשרית הבשר וגם את לוחות המליחה יש לשרף באש! שלא ישאלו למה ומדוע, אלא יעשו כפי שהרב מצוה, מבלי לחוס גם על הכלים היקרים ביותר.

למחרת בבקר פרסמה פקדת הרב בכל בתי הכנסת ובתי המדרש ובכל השוקים היהודיים בקראקא, הכרז גם על אסור חמור לקנות בשר מאיזה סוג שהוא, יש לאכל רק מאכלי חלב עד להודעה חדשה. דברי הרב חזקו על ידי הטלת חרם על מי שימרה את פי הרב ויחוס על כליו.

האכלוסיה היהודית בקראקא פתחה אפוא באותו יום במבצע השמדת כלי הבשר; שברו, כתתו, שרפו והתיכו ללא רחמים. על כל צעד וצעד התגוללו ערמות של שברי כלים, ובכל רחוב ובכל פנה דלקו מדורות, ולשונות האש לחכו כלים לאין ספור. היה זה מחזה נורא: אנשים נשים וטף עמדו וזרקו, והטיחו בארץ קערות וצלחות חרסין יקרות ומערכות כלי אכל שלמות, שנשברו והתנפצו לרסיסים. בדקו וחסטו במגרות חביות ובמטמוני סתר ושלפו משם כלים שלא השתמשו בהם מזה שנים ארפות, ואף הם הפכו לגל של חרבות מנפצות, בכל קראקא לא נשאר אף כלי בשר אחד לרפואה.

הרב לא הסתכל בפניהם

ואז חזרו שוב שני השתתפים אל הרב, בגו שחוח, בראש מורד ובפנים מלאים בושה וכלימה, כדי לשמע מה יטל עליהם לעשות הלאה.

הרב לא הסתכל יותר בפרצופם, בהתאם להלכה ש"אסור להסתכל בפני אדם רשע", בצדדו את פניו לעבר הקיר הוא פתח ואמר:

"אני לבד אינני מסגל להוציא לכם פסק דין של תשובה, כי גדולה אשמתיכם עד רום שמים! אני מקרח לכנס לשם כף בית דין מיוחד של גדולי הרבנים, והם יוכלו אולי להורות לכם דרך כיצד לחזור בתשובה ולכפר על פשעיכם! בינתיים לכו הביתה ואל תאכלו ואל תשתו אלא כדי לקיים את נפשתיכם. אל תטעמו בשר ואל תשתו יין אלא בשבת בלבד לצאת ידי חובה! עד שיתאספו גדולי הרבנים בקראקא וירכיבו את בית הדין ואז אשלח לקרא לכם!"

השנים יצאו מבית הרב שבירים ורצוצים, כשעיניהם כבושות בקרקע ופניהם שחורות כשולי קדרה...

בכל קראקא לא העז אף אדם לשאל מדוע צנה הרב לשפור את כל כלי הבשר. כלם קימו וקבלו את פקדתי הרב במלוא המשמעות וללא כל פקפוק, הם ידעו שאם הרב מצוה לעשות כן אין להרהר אחריו.

בעל "מגלה עמקות" התחיל לשלח מכתבי הזמנה לגדולי הרבנים, שבהם נתבקשו לבוא לקראקא במועד שנקבע מראש, כדי להתכנס יחד לדון ולפסק בשאלה קשה ביותר.

כנוס הרבנים

בקראקא, עיר מלאה חכמים וסופרים, לא היה זה חזון בלתי נפרץ, שרבנים וגדולי תורה יתכנסו מפעם לפעם כדי לדון ולהתייעץ בעניני הכלל, כי קראקא הייתה אז מרכז של תורה ויהדות. שמים של גאוני התורה מקראקא היה לשם ולתהלה בכל רחבי העולם היהודי. ורבים היו מתלמידי החכמים שנהרו לקראקא כדי לשאב ממען התורה והחכמה של גאוניה וגדוליה. אף ההתכנסות הזאת הפעם, של כל כף הרבה גדולי תורה בבת אחת, ומבלי להודיע מראש במה מדובר, האם זהו ענין של גזרה קשה מצד המלכות, או בעיה מסבכת של החר עגונה וכדומה הייתה בשביל כלם הפתעה גמורה ועוררה סקרנות רבה ונחישים שונים.

מה קרה?

ביום המיעד, באשר כל גדולי התורה המזמנים, כבר התכנסו בביתו של בעל "מגלה עמקות", רבה של קראקא, וכלם מתאמצים לשוא לגלות מה "הולך כאן"... שלח הרב את השמש של בית הדין לקרא את שני הקצבים השתפים, ועד שאלה הגיעו נתבקשו הרבנים האורחים להכנס לאולם הגדול של בית המדרש, ולתפס שם את מקומות הישיבה שהוכנו בשבילם.

שני הקצבים השתפים הגיעו מיד כפקדת הרב, בלגית השמש של בית הדין, ולעיניהם נתגלה מחזה נורא הוד: למעלה בכתל המזרח ישבו בחצי גרון עגלה, רבנים בעלי הדרת פנים, עטורי זקנים ארפים ופאות מסלסלות, עם מגבעות עגלות או שטריימלים וגלימות קטיפה רחבות שרוולים ויגורות משי, כשהבאים בשנים שביניהם נשענים על מקלות עם ידיות מזהבות או מכספות, וכל דמותם אומרת כבוד והדר. בשעה זו עטו כלם ארשת של רצינות וצפיה דרוכה לקראת הנושא הבלתי ידוע, שעומדים להעלות לפנייהם.

דין תורה

בעל "מגלה עמקות", שבתור מרא דאתרא ישב בראש הקרואים, פנה אל שני הקצבים השתפים, כששפתיו רוטטות מהתרגשות ופניו חורים פסיד, וקרא אליהם בקול מעורר פלצות:

"עליכם לחזר כאן עתה בפני בית הדין הגדול על כל ספור הזנעה כפי שספרתם לי".

דממה כבדה רווית אימה השתררה בבית המדרש. שני הקצבים השתפים הורידו את ראשיהם בבושה ובגון. הם לא יכלו יותר לכפות, כי לבותיהם כאלו התאבנו ומקור דמעותיהם היה יבש. בקול חלול כשל בר מינו שיצא מקברו ומבקש תקון עבור נשמתו החוטאת, פתח אחד מהם את דבריו והשני החרה החזיק אחריו:

"מזה עשרות בשנים אנו משוגים ומפיצים בשר טרף בכל רחבי קראקא! בגלל תאות הבצע הכשלונו את יהודי העיר בעברות חמורות ביותר!

"היינו נחרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור כשר למהדרין מן המהדרין! בשר הטורפה שלנו מצא את דרכו בכל בית יהודי בקראקא! אין בית אשר מטבחו לא נתגעל במאכלי פגול שספקו על ידינו. הודות לכה הגענו לרכוש עצום. קנינו לנו בתים, וילות הדורות הטובלות בגני נוי מטפחים להפליא, מלאנו את דירתנו בכל שכיות החמדה שנפשנו חשקה בהם: רהיטים יקרים כמו בארמונות מלכים, כלי כסף וכלי זהב, תכשיטי פז ויהלומים נוצצים. באנו בקשרי חתון עם המשפחות המיחסות ביותר, חלקנו גם סכומי כסף גדולים לצרכי צדקה וכל זה בא לנו מהרוחים של הפצת בשר התועבה והכשלת אלפים ורבבות יהודים תמימים שהתפטמו במאכלות אסורות!

"עתה נפקחו עינינו לראות ונוכחנו לדעת מה עוללנו מאז ימי נעורינו ועד היום! אנו בושים מעצמנו ומלאים יסורי חרטה. אנו יודעים שעבור חטאים כאלה לא יוצאים אף פעם מגיהנם! עד פה לא עמדנו על חמרת הפשע. אנחנו עמי הארצות ובורים: מעולם לא למדו אותנו מאומה! מאז היותנו ילדים קטנים היינו יתומים מאב ומאם, ולא היה מי שיחנך אותנו. עתה נודע לנו כמה אנו צריכים להפנות על חטא! אנו מבקשים אפוא ממעלתכם להוציא בשבילנו תשובת המשקל כדי שנוכל לכפר על עוונותינו. אנו מוכנים לקבל על עצמנו סגופים קשים ביותר, שיבזו אותנו, שירמסו את כבודנו עד עפר ובלבד להגיע לעולם האמת כשאנו ממרקים ומצרפים מהעברות שבידינו..."

זעקת שֶׁבֶר

עוד לפני שֶׁשְׁנֵי הַקְּצָבִים הִשְׁתַּפְּטִים סִימוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּדוּדֵי שְׁלָהֶם, כָּבֵר עָבְרָה חֲלַחְלָה בֵּין שׁוּרוֹת הַרְבָּנִים, שְׁבִקְשֵׁי יָכְלוּ לְהֶאֱמִין לְמִשְׁמַע אֲזַנֵּיהֶם, וּפְהָ וְשָׁם פָּרְצוּ הַתִּיפְחָיוֹת שֶׁל בְּכִי וְלַחֵשׁ רַחֵשׁ שֶׁל תַּמְהוֹן וְתַדְהֵמָה, אַךְ לְאַחַר שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה כָּלָה נִגְלְתָה בְּפִנְיָהֶם עַל חֲמַרְתָּהּ, הַקִּיף הִגְיוֹן וְהַכָּאֵב אֶת כָּלָם. חֶלֶק מֵהַרְבָּנִים קָרְעוּ קְרִיעָה.... יָרְדוּ לְשֻׁבַת עַל הָרִצְפָּה כְּאַבְלִים וּפְתָחוּ בְּנֵהִי וְקִינָה כְּמוֹ עַל הַרְבֵּן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ.

"שֵׁד וְשֶׁבֶר!" קוֹנְנוּ הַרְבָּנִים, "כָּל הַמְּאֻבָּד נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל כְּאֵלוֹ אֲבָד עוֹלָם מְלֵא!" כְּמָה נֶפְשׁוֹת נִגְדְּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּטָרֵם עַתָּה! בְּעוֹוֹן הַהִסְתַּאֲבֹוֹת בְּמֵאכְלֵי נִבְלָה וּבִטְרָפָה וְחִלְבַּת פְּרָצוּ הַמַּגְפּוֹת, וְעוֹלְלֵי יָמִים וְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן נִסְפוּ בָּהֶן, וּפְתִיל חַיֵּיהֶם נִתְּקוּ!!"

"הֵאֵם יִשְׁנָה בְּכָלֵל אֶפְשָׁרוֹת תְּשׁוּבָה בְּשִׁבְיָלָם?" נִזְרְקָה שְׁאֵלָה מִפִּיו שֶׁל אֶחָד הַרְבָּנִים.

"אֵין לָהֶם תְּקוּמָה! אֲבָדָה תִּקְוַתְכֶם!" קָבְעוּ רַבָּנִים אַחֲרַיִם בְּסַעֲרַת רוּחָם. "גַּם כָּל הָאֲרָבַע מֵיִתּוֹת בֵּית דִּין אֵינָן עֹנֵשׁ מִסְפִּיק בְּשִׁבְלֵי פְּשָׁעִים כְּאֵלָה", קָרָא מִיִּשְׁהוּ בְּרִתִּיחָה וּבִזְעָם עָצוּר, שׁוּם תְּשׁוּבַת מִשְׁקַל לֹא תוּכַל לְצַרֵּף אֶת נִשְׁמוֹתֵיהֶם הַחוֹטְאוֹת, נִגְזֹר עֲלֵיהֶם לְהִתְהַפֵּף וּלְהִתְגַּלְגַּל בְּכַף הַקַּלַּע לְעוֹלָמֵי עַד!..."

שְׁנֵי הַשְׁתַּפְּטִים הַקְּצָבִים עָמְדוּ בְּפִיק בְּרַפִּים כְּשֶׁעִינֵיהֶם כְּבוּשׁוֹת בְּקַרְקַע, וְדְבָרֵי הַזְעָם שֶׁל הַרְבָּנִים שֶׁהִטְחוּ כְּלַפְיָהֶם בְּלֵהֲטֵי רַק בְּרַגְעִים חַמְמִים שֶׁל הַגְּלוּי הַמְּדַהֵם, נִחְתּוּ עַל רֵאשֵׁיהֶם כְּמַהְלָמוֹת עֲזוֹת וּפִגְעוּ בָּהֶם כְּמַדְקְרוֹת חָרֵב. מַעִיָּהֶם נִתְּהַפְּכוּ בְּקַרְבָּם וּמְרַרְתָּם כְּאֵלוֹ נִשְׁפָּכָה, וְהִרְקַבְּתָּם בְּפִיָּהֶם הִיָּה מֵרַ כְּלַעֲנָה.

הֵם הִטְלִיּוּ אֶת עֲצָמָם עַל הָאֲרָץ בְּשִׂאֲרֵית כְּחוֹתֵיהֶם וּפְתָחוּ בִּילְלָה צְרַחְנֵית כְּשֶׁל חִיָּה פְּצוּעָה:

"רַבָּנִים קְדוֹשִׁים! רַחֲמוּ עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ! אֵל תַּחֲוִסוּ עַל גּוּפֵנוּ כְּלָל וּכְלָל! תִּצְווּ אֲפֵלוֹ לְסָרֵק אֶת בְּשָׂרֵנוּ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרָזַל וְלִזְרוֹת מְלַח עַל הַפְּצָעִים, וְאַנְחֵנוּ נִקְבַּל אֶת הַיִּסּוּרִים מִבְּלֵי לְפָצוֹת פֶּה, וּבְלִבָּד שֶׁנִּצְלֵל אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ מִדְּרָאוֹן עוֹלָם בְּשִׂאוֹל תַּחְתֵּיאוֹת!!"

כְּאִשֶּׁר בַּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת" הִתְבוּנָן בְּפִנְיָהֶם הַזְעֵמִים שֶׁל הַרְבָּנִים, שְׁבִקְשֵׁי יָכְלוּ לְשַׁלֵּט בְּרוּחָם, וּלְאֲזַנְּיוֹ הַגִּיעוּ: לְלוֹת הַרְפָּאִים הַמַּחְרִידוֹת שֶׁל הַקְּצָבִים הַשְׁתַּפְּטִים, שְׁבִקְעוּ מִלְּבוֹתֵיהֶם הַשְּׁבוּרִים וְהָרְצוּצִים, נִתְעוֹרְרוּ רַחֲמָיו עַל שְׁתֵּי הַנִּשְׁמוֹת הָאֲבוּדוֹת, וְהוּא פָּנָה אֶל בֵּית הַדִּין, בְּקוֹל רֶךָ וּמְשִׁיב חַמָּה, בְּהִתְאַמְצוֹ לְשַׁדֵּל אֶת הַרְבָּנִים לְהִטּוֹת

אזן קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתח להם שערי תשובה ולנסות בכל זאת למצא מוצא...

אין חוטא שאין לו תקנה

”מורי ורבותי, רבנים ודנינים ממחים!” פתח הרב את דבריו, ”ידועים ומקבליים עלינו דברי רבותינו בעלי התלמוד ונושאי פליהם, אין חטא שאין לו תקנה! התשובה בוקעת ועולה דרך כל הרקיעים ופורצת כל השערים הנעולים! ואמרו בגמרא על מנשה מלך יהודה, אשר העמיד צלם בהיכל ה', באשר בקש לחזר בתשובה, נעלו המלאכים בפניו את כל השערים, כדי שתשובתו לא תתקבל, ואז גברה מדת הרחמים על מדת הדין, והקדוש ברוך הוא כביכול עשה לו כמין מחתרת בקיע כדי לקבלו בתשובה! ואם ה' יתברך רחם על חוטא גדול כזה שהכניס פסל בבית המקדש, מדוע לא יכמרו רחמינו על שני האנשים האלה המתפלשים בעפר לרגלינו ומתחננים ומבקשים סליחה וכפרה? מדוע לא ננסה למצא מרפא לנפשם ולחתר בשבילם דרך לתשובה?”

דבריו הנרגשים של בעל ”מגלה עמקות” שככו במקצת את סערת הרוחות והפיגו במדת מה את הרתחה והזעם שהפנו נגד השנים, כשפלו מעשי הנבלה שבצעו, בהכשילם עיר שלמה במשך שנים בעברות חמורות ביותר. גם המראה של השנים ששכבו עתה על הרצפה בהכנעה ובהשפלה כשפניהם כבושות בקרקע ויללת היאוש שלהם ממלאת את חלל האולם, עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שבלב חברי בית הדין, והם התחילו להתלחש ביניהם ולטכס עצה כדת מה לעשות. כמה רבנים נגשו אל בעל ”מגלה עמקות” והציעו לו שיצוה על שני הקצבים ללכת בינתים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גיהנם.

לאחר ששני השתפים מאכילי הטרפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתייעצות קדחתנית בינם לבין עצמם, דנו והתוכחו במרץ, במאמץ לקבע את המעשה ואת הדרך אשר לפיהם ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה, ולבוא לעולם האמת כשהם מנקים ומצרפים מעוונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסכומים בקשר לדרכי התשובה. הדיינים וה”שקלא וטריא” נמשכו שעה ארפה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמקים מרב מאמץ לצלל בים הש”ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים, וכל המקורות שיש להם שיכות לסגיות של חוטא ומחטיא, הכשלת הרבים, חגיגי כריתות וחגיגי לאוין, נבלה וטרפה, חלב ודם.

כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרוּ סִפְקוֹת וְחִלּוּקֵי דְעוֹת, נִגְשׂוּ לְעַיִן בְּסִפְרִים. עַד מְהֵרָה הִתְמַלְאוּ כָּל הַשְּׁלַחֲנוֹת בְּסִפְרֵי פְתוּחִים שֶׁהוֹצֵאוּ מִן הַמִּדְפָּים הָרַבִּים שֶׁהִקִּיפוּ אֶת הַקִּירוֹת. גַּם הָרַב בַּעַל "מִגְלַה עֲמֻקּוֹת" הֵבִיא מִבֵּיתוֹ סִפְרֵי עֵתִיקִים יְקָרֵי עֶרְוָה, שֶׁמֵּהֵם צִדַּד לְהוֹכִיחַ, שֶׁתְּשׁוּבָה מִתְאַיְמָה יְכוּלָה לְכַפֵּר גַּם עַל הַחֲטָאִים הַנּוֹרְאִים הָאֵלֶּה.

הַדְּיוֹנִים וְהַנּוֹכּוּחִים הַחֲרִיפִים נִתְמַשְׁכוּ עַד שֶׁעָה מְאַחֲרֵת בְּלִילָה, כְּשֶׁכָּלֶם סְחוּטִים מֵרַב עֵיפוֹת. הַחֲלִיטוֹ לְהַפְסִיק אֶת הַיְשִׁיבָה, וּלְחַדֵּשׁ אוֹתָהּ לְמַחֲרֵת בִּבְקָר.

הַרְבֵּנִים, חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין, סִדְרוּ לְמַנוּחַת הַלֵּילָה אֶצֶל בַּעֲלֵי הַבֵּתִים הַחֲשׁוּבִים בְּקִרְאָקָא, אִם כִּי אֵלֶּה לֹא יִדְעוּ כָּלֵל "מֵה הוֹלֵךְ כָּאֵן", וּבִשְׁל מָה כָּל הַפְּעִילוֹת הָאֵינְטֵנְסִיבִית הַזֶּה.

הַרְבֵּנִים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין הִקְדִּימוּ לְקוֹם בְּהִשְׁכַּמַת הַבְּקָר, הַתְּפִלְלוּ, סִעְדוּ בְּחִפְזוֹן אֶת פֶּת הַשַּׁחְרִית, וּמְהֵרָה לְבִית הַכִּנְסֵת הַגְּדוֹל כְּדֵי לְחַדֵּשׁ אֶת הַדִּין שֶׁהִפְסֵק אֶמְשׁ, בְּמִטְרָה לַחֲרָץ אֶת כָּלֵלִי הַתְּשׁוּבָה עֵבוֹר הַקְּצָבִים מֵאֲכִילֵי הַטְּרַפּוֹת.

כֶּה עָבְרוּ כַּמָּה יָמִים שֶׁל יְשִׁיבוֹת וְדִיוֹנִים, וְעַדִּין לֹא יָכְלוּ חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין לְהִגִּיעַ לִידֵי הַחֲלֻטָּה אַחֲדָה בְּדָבָר דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה עֵבוֹר שְׁנֵי הַבַּעֲלֵי עֲבָרָה, הַרוֹצִים לְמַרְק אֶת עוֹנוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהִגִּיעַ זַכָּאִים לְעוֹלָם הַבָּא.

הַקְּצָבִים מִתְכוּנְנִים לְגִזֵּר דִּינָם

בֵּינָתִים נִשְׁאַרוּ שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים סְגוּרִים בְּדִירוֹתֵיהֶם, קְפוּאִים וְדוּמְמִים, פְּנִיָּהֶם רָעִים וּנְפוּלִים לְבָלֵי הַכּוֹר, כְּמַעַט לְלֹא אֲכָל וּלְלֹא שְׁנָה, רַק בּוֹכִים וּמְקוֹנְנִים מִזְמַן לְזְמוֹן, כְּאִשֶּׁר מְלֵאֵי הַדְּמָעוֹת הִתְחַדְּשׁ...

עַם כָּל זֹאת, לֹא יִדְעוּ הַמוֹנֵי הַיְהוּדִים בְּקִרְאָקָא אֵף שֶׁמָּץ קַל עַל מֵה הַמְדָּבָר, לְשֵׁם מָה הַתְּכַנְסוּ וּבָאוּ לְכָאוֹן כָּל כֶּה הַרְבֵּה רַבָּנִים וּגְדוּלֵי תוֹרָה, וְאִיךְ כָּל זֶה מִתְקַשֵּׁר עִם שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתֵּפִים, כִּי הָרַב בַּעַל "מִגְלַה עֲמֻקּוֹת" הַשְּׁפִיל לְנַהֵל אֶת כָּל הַיְשִׁיבוֹת וְהַתְּיַעֲצוֹת בְּסוּדִיוֹת מַחֲלֻטָּת. אֵף אִישׁ, חוּץ מִחֲבָרֵי בֵּית הַדִּין, לֹא הָיָה רָשָׁאֵי לְהַמְצִיא בְּבֵית הַכִּנְסֵת הַגְּדוֹל בְּיָמֵים אֵלֶּה. הָאָדָם הַיְחִיד שֶׁנִּתְנָה לוֹ רְשׁוּת כְּנִיסָה הָיָה שְׁמֵשׁ בֵּית הַדִּין, וְהָלָה הַזֶּהר בְּאַזְהָרָה חֲמוּרָה לְשִׁמּוֹר אֶת לְשׁוֹנוֹ וְלֹא לְסַפֵּר לְשׁוּם אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם דָּבָר וְחֲצִי דָּבָר בְּקִשְׁר לְגִלּוֹי הַשְּׁעוּרוּרָה הָאֵימָה שֶׁל הָאֲכָלֵת בְּשׁוֹר טְרָפָה לְעִיר שְׁלֵמָה בְּמִשְׁךְ עֲשׂוֹת שָׁנִים עַל יְדֵי שְׁנֵי הַשְּׁתֵּפִים הַקְּצָבִים, הַעֲשִׂירִים וּבַעֲלֵי הַעֲמָדָה הַנִּכְבָּדִים בְּיֹתֵר בְּעִיר, עַד שֶׁתִּגִּיעַ הַשְּׁעָה שְׁאֶפְשֵׁר יְהִיָּה לְפָרְסָם אֶת הַדְּבָר בְּרַבִּים.

בני הבית של הקצבים השתפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרב תדהמה. הם הפגיעו בבעליהם ובאבותיהם, והתחננו לפנייהם:

”אבא! חותני! מה קרה? דבר! אמר מלה!”

אך לא קבלו כל מענה...

הם התענו והתיסרו כל העת, לא סדרו את הבית, לא הציעו את המטות אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דוממים כאבן.

גזר הדין

לבסוף הגיע היום בו נפלה ההכרעה, גסחת ההחלטה המסכמת שנתקבלה על ידי בית הדין בבית הכנסת הגדול נרשמה בקלמוס של נוצת אף על פני גליון ניר ארוך, ובה סעיפים רבים בדבר דרכי התשובה עבור שני השתפים מאכילי הטרפות. אז שלח בעל ”מגלה עמקות” את השמש לקרא לשני השתפים שיבואו להתייצב בפני הרבנים, חברי בית הדין הגדול.

הרבנים כמעט שלא הפירו את שני הבאים, שראו אותם רק לפני ימים מספר. שניהם השתנו פלאים במשך ימים ספורים אלו, כאלו החליפו צורה. פניהם היו כפני אדם הנוטה למוות, חלשים ויתושים כאלו אזלה מגופם טפת דמם האחרונה... בקשי יכלו לעמד על הרגלים...

חזותם המזעזעת של שני מבקשי התשובה אשר מקצבים גברתנים, שהדם כמעט פרוץ מפניהם מרב אונים ובריאות, הפכו תוך ימים ספורים לצל אדם, אך ורק עקב הצער ויסורי החרטה על מעשיהם בעבר, נגעו מאד ללב חברי בית הדין, ובעיני רבים נצנצו דמעות של רחמים וחמלה.

”אם הם מתיסרים ביסורי חרטה כאלה, הרי הם בעלי תשובה ממש!” קרא אחד הרבנים, שלבו נתכונן בקרב מרב רגש.

”הרי מעוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאלו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!” החרה החזיק אחריו רב שני בקול רועי דמעות.

הרב בעל ”מגלה עמקות” קם ממקומו, ובבית הכנסת השלף הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה, ושאל אותם בקול רם:

”האם מוכנים ומזמנים אתם לקבל על עצמכם לשמור ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?”

"כן!!!" ענו שניהם כאחד בכל כחם. "אפלו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים בעודנו בחיים, נקבל את הענש באהבה! לא יצטרכו לעקד אותנו! נשכב בשקט ונסבל את היסורים בדממה, מבלי להוציא הנה! אנחנו רק נקדים ונאמר: 'הי רצון שיהא זה לכפרה על כל עוונותינו...'"

השמדת הרכוש

"ובכן, הקשיבו היטב!" אמר בעל "מגלה עמקות", "לכו הביתה וכה תעשו: תאספו את כל החפצים של הבנים והבנות, הגרים אצלכם, את כל הרהוט, המלבושים והתכשיטים, ותמסרו לכל אחד חלקו, ועליהם לעזוב מיד את הבית ולחפש להם מקומות מגורים אחרים. לעמת זאת, בשביל נשיכם תשאירו את דברי הלבוש וכלי המטה, אף לא את התכשיטים! בשבילכם עצמכם אל תשאירו אפלו את המלבושים, פרט לסחבות על מנת לכסות את בשרכם, וערדלים מרפטות להגן על רגליכם. את כל הרכוש הנשאר תערימו לערמה גדולה במרפז הרחבה של חצר ביתכם ותעלו הכל באש! אל תחוסו על שום דבר: בגדים, תכשיטים, חפצי בית, רהיטים, מרפבות, מגלשי שלג, וכל דברי הערה היקרים ביותר, הכל חייב לעלות על המוקד ולההפך לאפר, מבלי שישאר מהם שריד ופליטה! אח"כ תמכרו את כל בעלי החיים שבמטק ביתכם ואת כל הנכסי דלא נדי: את הסוסים, הבהמות והעופות, ואת הבתים, הגנים, השדות והיערות, ואת הפסוק שתקבלו תמורתם תשרפו באש! אל תשתמשו בפסוק אפלו למטרות צדקה, כי זה אסור בהנאה! נשיכם יתגוררו בינתיים אצל הילדים!

"ואחרי שתבצעו את כל זה בדיוק לפי ההוראות", סיים הרב את דבריו, "תבואו אלי ואני אמר לכם מה לעשות הלאה!"

שני הקצבים השתפים מהרו לרוץ הביתה ועשו את כל אשר צוה עליהם בעל "מגלה עמקות". הם חלקו לילדיהם את החפצים וכל האביזרים שהיו שייכים להם, והשאירו בשביל נשותיהם את המלבושים החיוניים ביותר וכלי מטה מינימליים, ואת כל הרכוש הנשאר אספו לערמה גדולה ברחבת החצר, שפכו עליה נפט והציתו את האש... וכשכל הערמה הענקית הפכה למאכלת אש, שפלתה את הנכסים יקרי הערך שהם רכשו במשך עשרות שנים, לא הרגישו שני השתפים שום עצב בלבם. להפך, רגש של שמחה מלא את כל ישותם.

"הי רצון שפך ישרפו ויעלמו כל עוונותינו וחסאינו", נשאו השנים תפלה בכל הלב, "מוטב שרכושנו יעלה באש, ובלבד שנשמותינו ימצאו את תקונן וינצלו מדינה של גיהנום!"

לא במהרה בצעה משימת החסול וההשמדה של כל הרכוש. הנכסים היו כל כף מרבים, שהדבר ארוך ימים על ימים. וכאשר נסתימה המשימה, ומכל הרכוש לא נשאר אף שריד, באו השנים שוב אל הרב בעל "מגלה עמקות", והוא נתן להם הוראות נוספות בקשר לחלק הבא של דרך התשובה.

גלות של שלש שנים

"עכשו", אמר בעל "מגלה עמקות" לשני הקצבים השתתפים בעלי התשובה, "לאחר שהעלייתם באש את כל הונכם ורכושכם, והשארתם לעצמכם רק את כסותכם לבשרכם, עליכם לכתת את רגליכם ברחובות העיר ולחזר על הפתחים! תלכו מבית לבית ותבקשו נדבות! אתם חייבים להתגבר על רגש הבישה ולדפק על כל דלת, אפלו של המפרים והקרובים ביותר, ולהושיט יד כקבצנים לכל דבר! תצרכו פרוטה לפרוטה, וכאשר יהיו בידיכם מספר זהובים, תלכו אל שוק הסמרטוטים, מקום שם מוכרים דברי לבוש ישנים ומשמשים, ותקנו לכם מכנסי כתנה ישנים, כתנת טלאי על גבי טלאי, טלית קטן ישן נושן, זוג געלים מרפטות וקרועות וכובע חרפי מקמט ומשפוף...

את הבגדים האלה תלבשו על גופכם, ואלו את הבגדים שאתם לובשים כעת תשרפו גם כן באש, שכן הם שארית מהרכוש שלכם, שבא לכם על ידי הכשלת יהודים בבשר טרפה, ולכן גם הם אסורים בהנאה! במלה אחת: אסור שישאר על גופכם אפלו חוט אחד שנקנה בכסף שהרוחתם מבשר הטרפה, תלבשו רק מה שתקנו בכספי הנדבות שאנשים טובי לב יעניקו לכם! לכו אפוא ועשו מה שאני מצוה עליכם! כאשר תבצעו את הדבר, ועל גופכם לא ישאר שום שריד ופליט מרכושכם האסור בהנאה, תחזרו שוב אלי כדי לקבל הוראות נוספות בדבר צעדי התשובה הבאים.

"רבי קדוש!" קראו השנים בבת אחת, "נעשה ונקיים ברצון ובשמחה בדיוק נמרץ כפי שכבודו מצוה עלינו! מוטב לנו לסבל בזיונות בעולם הזה מאשר לבוא בבשת פנים לעולם האמת..."

כאשר שני הנגידים הגדולים מאתמול, נראו בסמטאות קראקא כשהם לבושים בבגדי סחבות ומחזרים על הפתחים, עורר הדבר תדהמה והשתוממות שקשה לתארן. אם כי דמיונתם הייתה זועתית וחזויתם השתנתה כליל, הצליחו האנשים בכל זאת לזהות אותם, והתחלחלו למראם.

הדבר עורר את רחמי הבריות, ורבים רצו לתת להם נדבות גדולות יותר, אך הם סרבו לקבל מטבעות גדולות יותר, אלא הקפידו לקבל מפל אחד לא יותר מפרוטה אחת.

הם לא רצו שאסוף הנדבות בשביל מלבושיהם הדלים יעלה להם בנקל.

"אסור לנו להיות יותר מיחסים מאשר כל קבצן זר המגיע לעיר כדי לקבץ נדבות", אמרו אחד לשני. "אם יתיחסו אלינו אחרת, הרי נפיק טובת הנאה מהעבדה שלפני כן היה לנו מעמד של עשירים גדולים ונכבדים, יעקב גריפת הון תועפות מהפצת בשר טרפה בתור בשר כשר".

ולכן זה לקח להם כמה ימים, והם נאלצו לדפק על הרבה פתחים, לקבל פרוטה פרוטה, עד שהצליחו לקבץ סכום של כמה זהובים.

מחזה מחריד

לבסוף חזרו אל בעל "מגלה עמקות", כשהם מלבשים בחלצות בלויית ובמכנסים כתנה עבים, שלא לפי מדתם, מקמטים ומטלאים טלאי על גבי טלאי בחוטים גסים; על רגליהם נעלו מיני כפכפים מעץ עבה ומחספס, גדולים מאד ובולתי מהקצעים, ובלקתם הדהדו צעדיהם כשל אסירים הגוררים ברגליהם כבלים

כבדים, ועל ראשם חבשו כמטות צמר עקמות, מרפטות ומלכלכות כאלו הוצאו ישר מהזבל. וכתוספת לתלבשת מחרידה זו, היה מראה פניהם צהב כשעוה מחסר מזון וממעוט שנה, והלכלוך בצבץ מכל קמט בגלל העדר הרחצה.

כאשר בעל "מגלה עמקות" התבונן על מראיהם ונסה להשוות אותם בדמינונו עם חזותם שופעת העשור והבריאות מלפני זמן קצר, בעת שהם באו אליו בפעם הראשונה, הוא כמעט התעלה... דמעות רותחות שטפו את פניו, ולבו התכוץ בקרבו מרב רחמנות על נשי בעלי התשובה המענים.

"רבוננו של עולם!" פרצה קריאה ממעמקי נפשו של הרב, בהרימו את שתי ידיו כלפי השמים, "הבט נא וראה, איזה עם סגלה בחרת לה! איזה סבל ואילו ענויים הם מוכנים לקבל על עצמם למענה, כדי לקדש את שמך בעולם הזה ולגדלה ולרוממה עד שמי מרום! דבר כזה לא תמצא אצל שום אמה ולשון, אפלו אצל הטובים והחסידים שבהם! ומה עוד אצל שני בורים גמורים שהם בעלי התשובה האלה, שלא קראו ולא שנו מעולם, ואינם יודעים בדיק מה זאת יהדות! יתומים מאב ואם מאז ימי ילדותם, שאינם יודעים אפלו להתפלל כהלכה! והם מקדשים את שמך בזה ובבא!"

להצילם מדינה של גיהנם

בעל "מגלה עמקות" רצה להורות להם את החלק הבא של סעיפי ההמשך בפסק דין התשובה, שהוא על ידי בית הדין הגדול, אף היה קשה לו להוציא הקה מפיו. לבו שנת דם למראה סבלם של בעלי התשובה, וכך כלו היה נפעם ונרגש.

רק אחרי מאמץ רב עלה בידו להתגבר על התרגשותו, ופתח ואמר:

"להוי ידוע לכם, שכל אותה עת שגופכם מצטמק והולך מיסורי התשובה והחרטה, הרי גם אני סובל, לא פחות מכם! אינני אוכל ואינני שותה אלא אף ורק כדי להחיות את נפשי, ואינני ישן אלא שנה ארעית לבד! אינני מפסיק לבכות ולקונן על כן, שמארע אים ונורא כזה היה יכול לקרות בעיר, בה אני מכהן כמרא דאתרא! הייתי מאד רוצה להקל על סבלכם ולא להטיל עליכם כל כן הרבה בזיונות והשפלות! אף דוקא מפני שאני משתתף בצערכם ומפני שכל ישראל חברים, ו"אנשים אחים אנחנו", בני אברהם יצחק ויעקב, לכן עז חפצי להציל את נפשותיכם מדינה של גיהנם! לפיכך אני חייב להתגבר על רגשי הרחמים המפעמים בלבי, ולצוות עליכם לעשות ולקיים את כל מה שנאמר בגזר הדין של בית הדין הגדול!"

”כַּשֶׁם שְׁלֹרֹפָא הַכִּירוּרְג, אָסוּר לְהִתְרַגֵּשׁ נִכַח יְסוּרֵי הַחוֹלָה בְּעֵת שֶׁהוּא חוֹתֵךְ בַּבֶּשֶׂר הַחַי, הַמְשִׁיךְ הַרְבֵּי, וְעֲלִיו לְהַחֲדִיר אֶת אֲזַמְלוֹ עִמָּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר פְּנִימָה, לֹא רַחֲמִים, כִּדִּי לְהִגִּיעַ לְמִקְוֹמוֹת הַנְּגוּעִים, לְקַדְחַ וּלְשַׁרֵּשׁ עַד הָעֶצֶם, וְלִפְעָמִים אַף לְקַטֵּעַ אֶת הָעֶצֶם עֲצָמָה, כִּן אָסוּר לִי לְחוּס וּלְחַמֵּל עַל גּוֹפְכֶם הַגְּשָׁמִי, אֲלֹא לִיִּסֵּר אֶתְכֶם וּלְעַנּוֹת אֶתְכֶם בְּעֻנּוּיִים וּכְאֲבִים קָשִׁים וּמְרִים בְּיוֹתֵר, וּבִלְבָד לְהַצִּיל אֶת נַשְׁמוֹתֵיכֶם מִלְּהַצֵּלוֹת בְּאֵשׁ הַגִּיהֵנִם לְנֶצַח נֶצְחִים!”

דְּרוֹךְ הַתְּשׁוּבָה

”וּבְכֵן, הַקְּשִׁיבוּ אִפּוּא וְאַגִּידָה לָכֶם מֵהֵם הַצְּעָדִים הַבָּאִים שֶׁעֲלִיכֶם לַעֲשׂוֹת בְּדְרוֹךְ הַתְּשׁוּבָה:

”עַל שְׁנֵיכֶם לַעֲבֹר בְּכָל בְּתֵי הַכְּנֻסֹת וּבְכָל בְּתֵי הַמְּדַרְשׁ שֶׁבְּקִרְאָקָא, בְּשָׂעָה שָׁהֵם מְלֵאִים מִתְּפִלָּלִים, לַעֲלוֹת עַל הַבֵּימָה וּלְהַכְרִיז בְּקוֹל רִם כְּדִלְהֵלֹן:

”רַבּוֹתַי! הִנְנוּ מוֹדִיעִים וּמִתְנַדְּדִים בְּפִנְיֵיכֶם, שֶׁאֲנַחְנוּ חוֹטְאִים וּפּוֹשְׁעִים! עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! בְּמִשְׁךְ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים הִפְצָנוּ בִּינֵיכֶם בְּשֵׁר טְרָפָה וְהִכְשַׁלְנוּ אֶתְכֶם בַּעֲבֻרוֹת חַמּוּרוֹת בְּיוֹתֵר! הַמְּטַנּוּ אֶסוּן עֲלֵיכֶם וְעַל נַשְׁמוֹתֵיכֶם עַל יְדֵי שִׁפְטָמְנוּ אֶתְכֶם בְּנִבְלוֹת וּבַחֲלָב! מִי יוֹדֵעַ כַּמָּה מְקֻרְבֵיכֶם אוֹ יְלָדֵיכֶם נִגְדָּעוּ מִן הָעוֹלָם בְּעוֹוֹן זֶה, נִכְרְתוּ בְּדַמֵּי יְמִיָּהֶם, כְּחִיבֵי פְרִיָּתוֹת! אָנוּ מוֹדִים וּמִתְנַדְּדִים עַל כֵּן בְּרַבִּים, וּמִבְּקָשִׁים וּמִתְחַנְּנִים לְפִנְיֵיכֶם לְסַלַּח לָנוּ עַל כָּל מַה שֶׁעוֹלְלָנוּ לָכֶם, וְלְהַתְּפַלֵּל בְּעֵדְנוּ אֶל אֱלֹהֵי הַרְחָמִים שְׁגֵם הוּא יִקְבֵּל אֶת תְּשׁוּבַתְנוּ וְיִמְחַל לָנוּ עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ...”

”אֵל תִּמְהָרוּ לְרַדֵּת מִהַבֵּימָה”, הוֹרָה לָהֶם הַרְבֵּי, ”אֲלֹא תִשְׁאַרוּ שָׁם וְתִמְשִׁיכוּ לְבַכּוֹת וּלְקוֹנֵן וְלְהִתְחַנֵּן, לְהַכּוֹת עַל חַטָּא וּלְתַלֵּשׁ אֶת שַׁעֲרוֹתֵיכֶם וְלֹא לְסַגֵּר אֶת מַעַן הַדְּמָעוֹת, עַד שֶׁיִּכְמְרוּ עֲלֵיכֶם רַחֲמֵי הַקֹּהֵל, וְהֵם יוֹדִיעוּ לָכֶם שֶׁהֵם מוֹחֲלִים לָכֶם בְּמַחִילָה גְמוּרָה וְשֶׁהֵם יִתְפַּלְלוּ עֲלֵיכֶם שְׁגֵם ה' יִתְבָּרַךְ יְסַלַּח לָכֶם עַל חַטְאֵתְכֶם.

”עִם סִיּוּם הַתְּפִלָּה, לְפָנֵי שֶׁהַקֹּהֵל יוֹצֵא מִבֵּית הַכְּנֻסֹת, תִּשְׁכִּיבוּ אֶת עֲצָמְכֶם עַל מִפְתַּן פְּתַח הַיְצִיאָה, וְכָל מִי שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית הַכְּנֻסֹת יִצְטָרֵךְ לְדְרוֹךְ עֲלֵיכֶם וּלְיֹרֵק בְּפִנְיֵיכֶם... כָּל אוֹתָהּ שָׂעָה, בְּעֵת שֶׁתְּהִי שְׁטוּחִים עַל הָאָרֶץ וּקְהַל הַיּוֹצְאִים מִבֵּית הַכְּנֻסֹת יַעֲבֹר וְיִדְרֹךְ עֲלֵיכֶם, תְּגִידוּ וְדוּי כְּמוֹ בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים וְתִכּוּ עַל לְבָבְכֶם בְּ”עַל חַטָּא”!

”כִּן תַּעֲשׂוּ בְּכָל בְּתֵי הַכְּנֻסֹת בְּעִיר, וּכְשֶׁתִּגְמְרוּ לַעֲבֹר אֶת כָּל בְּתֵי הַכְּנֻסֹת וּבְתֵי הַמְּדַרְשׁ, מִבְּלֵי לְהַחֲסִיר אַף בֵּית תְּפִלָּה אֶחָד, תִּצְאוּ לְבֵית הָעֲלָמִין, לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל קִבְרוֹת הַצְּדִיקִים וְעַל קִבְרוֹתֵיהֶם שֶׁל אֵלֶּה שֶׁנִּפְטְרוּ זֶה לֹא מִכְּפָר וְשֶׁל אֵלֹה שְׁמִתוֹ בְּמַגְפּוֹת. תִּבְקְשׁוּ מַחִילָה מֵהַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים וּשְׂאֵר הַנִּפְטָרִים, שְׂאוּלֵי נִסְפוּ

בעוונותיכם, ותעוררו את רחמיהם שהם יתפללו בעדכם וימליצו טוב בעדכם בפני בעל הרחמים.

"לאחר כל זאת תעזבו את העיר קראקא ותלכו לערך "גלות" לתקופה של שלש שנים. עליכם לנדד רק ברגל, תמיד להיות נע ונד, אל תתעכבו במקום אחד יותר ממיעת לעת, חוץ משבתות וחגים, תמשיכו בנדודיכם בכל מזג אויר שהוא. אל תתעכבו לא מחמת גשם ולא מחמת ברד, לא מחמת שלג ולא מחמת רוחות סוערות. במקום בו תלוננו היום אל תלוננו מחר. ובכל ישוב יהודי שאליו תגיעו, תלכו, ראשית כל אל בית הכנסת, תעלו על הבימה ותחזרו על ההכרזה:

"יהודים! להוי ידוע לכם, שאנחנו פושעי ישראל! במשך עשרות שנים היינו מאכילי טרפות והכשלנו אלפים ורבבות בעברות חמורות ביותר! עתה אנו מתחרטים על כל זה ורוצים לחזור בתשובה! אנא, במטותא מכם, התפללו בעדנו ובעד נשמותינו שניזכה לסליחה ולכפרה!"

"במשך כל ימות השבוע בל יבוא אל פיהם שום מאכל בשרי, רק בשבתות וימים טובים יהיה מתר לקם לטעם בשר, אך ורק כזית, כדי לצאת ידי חובה. לישן תישנו רק על הארץ עם אבן למראשותיכם. במשך כל אותה תקופה, תחזרו על הפתחים פקפקנים. אך תקבלו נדבות רק כדי קיים בדחק ובצמצום ליום אחד בלבד, ורק כדי להחזיק את הנשמה, אל תשאירו שום דבר בידיכם עבור יום המחר.

"לאחר שתתנהגו בצורה כזו במשך שלש שנים, תחזרו לקראקא ברגל, ואם הקדוש ברוך הוא יתן לי חיים עד אז, אמשיך להורות לכם אם ירצה ה' כל צעדי התשובה הבאים! אם חס ושלום כבר לא אהיה אז בחיים, תמצאו אצל ממלא מקומי מכתב סגור וחתום שיקיל את כל ההוראות על דרך התנהגותכם בדרך התשובה בעתיד.

זכוה הנשמה

ישר מאולם בית הדין של בעל "מגלה עמקות" יצאו שני השתפים בעלי התשובה לעבר בתי הכנסת של העיר למלאות את פקדת הרב. תושבי העיר נדהמו ושמעו ראשם סמרו לשמע ודוים של שני הקצבים העשירים, בתחלה לא האמינו למשמע אזניהם. לא קל היה להם לעפל את הידיעה המדהימה כי אכן העיר כלה הגעלה במאכלות אסורות משך רבות בשנים. אולם ודוים של שני הקצבים, שברון לבם ובכים הקורע לב אשר את פסקו של הרב. עתה נודע להם פשר הכרזתו של הרב ופקודתו החמורה לנתץ את כל כלי הבשר של תושבי העיר ולנפצם לרסיסים מבלי להשאיר מהם שריד ופליט.

העיר פלזה רעשה וגעשה. רבים מלאו את בתי הכנסיות ובתי המדרש ושפכו את לבם כמים נכח פני ה', לכפר על עוונם שנכשלו בשגגה בעברות כה חמורות. אורה של תשובה רחשה בכל תושבי העיר והם קבלו עליהם להזהר במשנה זהירות בכל הבא אל פיהם, לבדק בשבע עינים ולהתיחס ברצינות מרבה לכל השך לכשרות. הוסיפו לכו גם שני בעלי התשובה, שעוררו את הקהל על ידי סיבובם בבתי הכנסת ונדוים הנורא, בהשפיעם עצמם על מפתן הפתח, כמדרך לכל עובר. לאחר ששני הקצבים קימו את פקדת הרב בכל הנוגע לעיר קראקא, ואחר שהשתטחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השתפים בעלי התשובה לדרך נדויהם, כדי להתחיל מיד לסגף את עצמם

בסבלות ה"גלות" ככפרה עבור חטאיהם. הם אפלו לא הלכו להפרד מנשיהם וילדיהם לפני צאתם לדרךם הארצה ורבת הסבל, מבלי לקחת אתם מאומה פרט לכסותם לעורם, עזבו מיד את עיר מולדתם, והחלו לכתת את רגליהם בדרך נכר לא נודעות.

הם הלכו ללא מטרה וללא כוון, לא היה חשוב בשבילם מתי יגיעו למקום זה או אחר, ולא חקרו לדעת איך קוראים למקום ומה טיבו, האם זה כפר, ישוב או כפר, להפך, הם העדיפו להטלטל בשבילים הרחוקים ממקומות ישוב, להתגורר בשדות עזובים או ביערות תחת כפת השמים, לשבר את רעבונם בצמחי בר ובגדולי פרא ולהשקיט את צמאונם במי מעין, ובלבד שלא יצטרכו למתנת בשר ודם.

בהרחיקם מן העיר ובצעדם לבד על פני שדות ויערות דוממים, יכלו להרהר בשקט ובאין מפריע. העבדה שמעטה יכול כל שעל אדמה לשמש להם כמקום משכב בלילה וכל אבן יכולה להיות כר למראשותיהם, פקחה את עיניהם לראות ולהבין אילו כסילים היו כל ימיהם בדרךם אחרי העשר ובהתמכרותם לתאות הבצע במדה כזו, עד כדי לעבר את העברות החמורות שבתורה. הנדידה בחיק הטבע, כאשר צרכי הקיום שלהם היו כמעט אפסיים, עוררה בהם שוב ושוב את ההפך פמה טוב לו לאדם לחיות חיי צנע עם מצפון נקי, מאשר לשאף לחיי מותרות ועל ידי כך להסחף למעשים נפשעים, לחטא ולהחטיא את האחרים.

בשנאפם עידוד מהחלטתם הנחושה לקבל על עצמם יסורים באהבה, צעדו השנים בדרך לא דרך, מבלי לדעת לאן יובילו רגליהם. הם פסעו בדממה, בשפתים חשוקות, הראשים מורדים והעינים נעוצות בקרקע, וכל אחד שקוע במחשבותיו. מה השעה כעת? האם קרובה שעת הערב? מה יהיה מזג האויר? האם מתקרבת סופה? האם יבוא גשם? כל השאלות האלו לא ענינו אותם כלל. בכל פסת קרקע, בה תדרכנה רגליהם עם בוא השמש, שם ישארו לשכב למנוחת הלילה. וכאשר יתפס אותם הגשם או תפגע בהם הסופה, רק אז יחפשו מחסה כדי למצא מגן מהקור והרטיבות.

מפעם לפעם היו מחליפים ביניהם מלה או שתיים, אך אלה יצאו מפייהם בנחת ובענוה והכנעה בלתי רגילים, רחוק כרחוק מזרח ממערב מדרך דבורם של שני סוחרים גדולים כמוהם, שרק לפני שבועות מספר נהלו עסקות ענק. החזרה בתשובה שהם קבלו על עצמם בכל לבם ונפשם, הפכה אותם בבת אחת למיני יצורים שלא מעלמא הדין, שאין להם שיכויות לחיי אנוש רגילים.

גלות ארפה

כְּשֶׁגָּבְרָה עֵיפוּתָם, וּרְגָלֵיהֶם פָּקוּ מֵרֵב הַלִּיכָה, הָיוּ מְטִילִים אֶת עַצְמָם עַל הָאֲדָמָה הַצְּחִיחָה בְּשׂוּחָה כְּלִשְׁהִי, אַחַד עַל יַד הַשָּׁנִי, וְשׂוֹקְעִים בְּשִׁנַּת יְשָׁרִים. כְּשֶׁהָיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה הֵם לֹא הִתְעַנְּנוּ לְדַעַת מֵהַשְּׁעָה. וּמִיָּד כְּשֶׁהָאִיר הַשַּׁחַר הָיוּ קָמִים מִ"מְשֻׁכְּבָם" וּמְמַשְׁיכִים בְּדַרְכָּם.

כְּאֲשֶׁר הָרַעַב הִתְחִיל לְהַצִּיק לָהֶם, הָיוּ סוֹרְקִים בְּעֵינֵיהֶם אֶת הַסְּבִיבָה עַד שֶׁמִּבְּטָם נָפַל עַל מִבְּנֵה כְּלִשְׁהוּ, וְצָעְדוֹ לְעֵבְרוֹ כְּדִי לְבַקֵּשׁ שְׂיִתְנוּ לָהֶם לְקִים אֶת נַפְשָׁם. פֶּסֶת לָחֶם יִבְשָׁה וְסֹפֶל מִים מֵהַבְּאֵר הָיָה מִסְפִּיק בְּשִׁבְלָם. הֵם סָרְבוּ לְקַבֵּל חֶלֶב אֹרֶז תַּבְּשִׁיל מִכָּל מִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה. וְאִם קָרָה שְׂאִישׁ מוֹשֵׁב, מִכְּנִיס אוֹרְחִים, הָיָה מִפְּצִיר בָּהֶם מֵאִד לְהַצְטַרֵּף אֶל שְׁלַחְנוֹ לְאֲרוּחַת צְהָרִים אוֹ לְסַעֲדַת הָעָרֵב וּלְהַשְׁאֵר לְלוֹן אֲצִלוֹ עַל סֹפֶסֶל הַשָּׁנָה בְּמִטְבָּח, הָיוּ מִצְהִירִים בְּפָנָיו בְּקוֹל רוּי כְּאֵב וְיָגוֹן:

"יְהוּדֵי יִקְר! לְהוּי יְדוּע לָהּ, שְׂאֲנַחְנוּ עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! עֲשֻׁרוֹת שָׁנִים הָיִינוּ מֵאֲכִילִים טְרִפּוֹת לִיהוּדִים יְרֵאִים וְשְׁלֵמִים וְהַכְּשִׁלְנוּ אוֹתָם בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיוֹתֵר! אֵין אָנוּ רְאוּיִים אֲפֹלוּ שְׂתִתְנוּ לָנוּ דְרִיסַת רֶגֶל בְּצַל קוֹרְתָכֶם! גַּם אֶת פְּרוּסַת הַלָּחֶם הַיִּבְשָׁה וְאֶת הַמִּים בְּמִשְׁוֹרָה אֵין לָנוּ זְכוּת לְקַבֵּל! אַף אֵין לָנוּ בְּרָרָה, כִּי אַחֲרַת נְגוּעַ בְּרָעַב!" וּבַעוֹד הַמְּאָרֵחַ טוֹב הַלֵּב נִשְׁאָר בְּפֶה פָּעוּר מִתְמָהוֹן, הָיוּ סוֹבְבִים עַל עַקְבָּם וְעוֹזְבִים אֶת הַמָּקוֹם.

וְאִם אֲרַע שְׁבַדְרָה הַנְּדוּדִים שְׁלָהֶם חֲסֵרַת הַמְּטָרָה, נִקְלְעוּ לְעִיר אוֹ עִירָה, הָיוּ פּוֹנִים מִיָּד לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַקְּהָלָה וּמְחַפִּים שָׁם עַד שֶׁקָּהַל הַמִּתְפַּלְלִים הִתְאַסְּפוּ לְתַפְלַת מְנַחָה וּמַעְרִיב. וְאִז הָיוּ עוֹלִים עַל הַבֵּימָה, מְבַקְּשִׁים שְׂיִהְיֶה שְׁקֵט, וְחוֹזְרִים עַל הַהִכְרָזָה:

"יְהוּדִים! כָּאֵן עוֹמְדִים לְפָנֵיכֶם שְׁנֵי פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבַמְשָׁף עֲשֻׁרוֹת שָׁנִים הַכְּשִׁילוּ אֲלֵפִים וּרְבָבוֹת בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת! אָנוּ מִתְחַרְטִים עִתָּה עַל כָּל מֵה שְׁעוֹלְלָנוּ וּמְבַקְּשִׁים לְחֹזר בְּתִשׁוּבָה כְּדִי לְכַפֵּר עַל עוֹוֹנוֹתֵינוּ! אֲנָא יְהוּדִים רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים, בְּקִשׁוֹ רַחֲמִים עָלֵינוּ! הַפִּילוּ תַחֲנוּנֵיכֶם לְפָנָי רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂתִשׁוּבַתְנוּ תִּתְקַבֵּל בְּרָצוֹן וְלִתְקוֹן אֶת נְשָׁמוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא נֵאבַד לְעַד בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִיתוֹ!"...

אֶת דְּבָרֵיהֶם הָיוּ מְסִימִים בְּכִי תַמְרוּרִים, כְּשֶׁהֵם מְטִיחִים אֶת אֲגְרוּפֵיהֶם בְּלִבָּם. וְעַם גִּמְר הַתְּפִלָּה הָיוּ מְטִילִים אֶת עַצְמָם עַל הַמִּפְתָּן שֶׁלִּיד פֶּתַח הַיְצִיאָה, וּמִתְחַנְּנִים יַחַד בְּקוֹל קוֹרַע לְבָבוֹת:

"אֲנָא אַחִים יְקָרִים, עֲשׂוּ עִמָּנוּ חֶסֶד וְתִגְמְלוּ לָנוּ טוֹבָה וְתִדְרְכוּ בְּרַגְלֵיכֶם עַל גּוּפֵינוּ וְתִירְקוּ בְּפָרְצוּפֵינוּ, כְּדִי לְמַרְק אֶת חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ!..."

פה ושם נמצאו פאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מבית של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהדת הצבור כדי להנות מממתנות יד הגונות. אך העבדה שהם סרבו בעקשנות לקבל שום נדבת כסף, ורק לעתים נדירות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול, ואכלו אותו בעמידה בחצר הבית או בפתח הדירה, ומיד אחר כך הלכו ל"הכנסת אורחים", מקום שם שכבו לישן על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עוברי ארח עניים), שכנעה את כלם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים בתשובה באמת, המפקירים את עצמם לסבל ולענויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה, ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד אחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל ברצון "כקרבן עולה וכקטרת כליל..."

רק בליל שבת ובשבת בבקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעדת השבת. בשבת קבלו פחות או יותר צורה אנושית, כי לקראת שבת מלפנתא היו מנערים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעדה היו יושבים בקצה השלחן, על חדו של כסא, ומכל המאכלים שהיו מגישים לפנייהם היו רק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם בקשו בעקר רק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את רעבונם. בגמרם לאכל ולברך ברפת המזון היו חוזרים ל"הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העייפות מטלולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המיגעת חסרת היעד.

איתנים ברוחם

כה, לפי סדר חיים זה, ללא כל שנויים, ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והענויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופות השנה התחלפו, מזג האויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שנוי. אותם המלבושים שמשו כסות לגופם הפחוש בין בקר ובין בחם, בין ביום ובין בלילה, בין בחל ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצמקים ומקמטים, גבם שחוח, ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמחק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העושר והרוחה בעבר. הם נראו קבוצנים מדורי דורות, בהבדל היחיד, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אך על אף הסבל הקשה והקור, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים, נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא נצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חל, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם ארוחה דשנה ויותר מקרוב ממשקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לנחיריהם ריחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היין שרף, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, כשידם הכחושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אכל חלבי מאתמול או משלשום. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלוא נימה מדרך התשובה כפי שהתנה לפניהם על ידי בעל "מגלה עמקות" בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, רק בדרך זו יעלה בידם לכפר על חטאייהם.

עם תם הגלות

כך עברו על שני השתפים בעלי-התשובה שלש שנים תמימות. שלש שנות סבל בל יתאר. הדמיות הגבריות של שני הקצבים שופעי המרץ ובריאות היו עתה מצמקות ורזות, שבוורות ורצוצות ומדכאות עד עפר. במשך שלש השנים הללו לא נהנו מעולם הזה אפילו הנאה קלה שבקלות. להפך, הם ברחו כמטחוי קשת מכל דבר שעלול לגרום להם תענוג כלשהו, כדי שלא לבוא לידי נסיון. השמחה וההנאה היו רחוקים מהם כרחוק מזרח ממערב, ואף פעם לא עלה החינוך על פניהם. במקום שם ישנו היום לא ישנו מחר. תמיד היו נעים ונדים, ללא כל הפוגה. בקיץ צעדו יחפים תחת קרני השמש החמות שהכו על ראשם ולהטו על בשרם הכחוש. עקבות רגליהם נתקשו ונתחסנו על ידי כף כמו סליות של עור. היה בכך לפחות יתרון שזה הגן עליהם בדרךם על צרורות וחדים אבנים ובבססם בבץ ובשוליות מים. בחרף לא עצרו בעדם, לא גלי קר מקפיאי עצמות ולא סופות שלג כבדות ביותר, מלהמשיך בנדידיהם בדרך לא דרך, על פני שדות פתוחים, חשופים לפגעי הטבע הקשים וצפויים לסכנת מות משלג ומקר.

לא פעם ארע שאחד מהם, זה או זה, נתקף במחלה, חם גבוה, צמרמורת, כאב ראש אימים, אפיסת כחות, כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות, אך גופם, שהתחסן על ידי יסורים וכאב, ורוחם העשויה לבלי חת, סיעו להם להתגבר גם על כל המחלות, ואולי הייתה זאת זכותו של בעל "מגלה עמקות" שעמדו להם, שייכלו לעבר את מבחן היסורים של שלש שנות התשובה, כדי לתקן את נפשותיהם לעולם הבא.

ברם, בינתיים נתנו האבק והזעה את אותותיהם עמק עמק בעור בשרם ובקמטי פניהם. כי במשך כל שלש השנים, אף פעם לא התרחצו כהגון, לא הסתפרו ולא עשו את צפונניהם. שערותיהם גדלו פרע ופרצופיהם כשולי קדרה. נוסף לכל זאת היו תמיד עיפים וסחוטים, סחבו את רגליהם הכושלות, לא בכחות עצמם, אלא בכח הרצון העז וההחלטה הנחושה, לא להרפות מן המאמץ לבצע את משימת התשובה שהטלה עליהם כדי לטהר אותם מפשעיהם.

רק בהתקרב החדשים האחרונים של שלש שנות התשובה, התחילו להתענגן לאן נקלעו בדרך נדידתם הארפה ורבת התלאות, מה שם המקום בו הם נמצאים, מה המרחק ממנו ועד קראקא עיר מולדתם, וכמה זמן צריך לקחת כדי להגיע לשם ברגל. לפי זה ידעו מתי עליהם להתחיל לעשות את דרכם חזרה לקראקא, ובאיזו מהירות עליהם ללכת כדי להגיע לשם בתם שלש השנים.

ככל שהתקרב המועד לסיום משימתם, שאפו יותר ויותר עידוד וחזיק מהעבודה שהם מלאו אחרי תנאי התשובה, שנגזרו עליהם על ידי בית הדין הגדול, בשלמות ובדיוקנות, מבלי לגרע אפלו כחוט השערה ממנת הסבל והענויים שנקבעה בשבילם. להפך, לעתים קרובות עוד החמירו על עצמם בהגבירם את סגופיהם מחמת החשש שמא אינם יוצאים ידי חובתם...

כה נקפו וחלפו הימים, בדרךם חזרה ובדיוק עם סיום שנת הנדודים השלישית הגיעו לקראקא.

חוזרים לקראקא

שתי בריות משונות, מלבשות בבלווי סחבות, שעשו רשם זועתי כרוחות רפאים שלא מעלמא הדין, כדמיות של שני מתים שייצאו מקבריהם, לאחר שבשרם נמק מזמן, ורק שלדיהם קבלו שוב כשר תנועה, נכנסו לקראקא ופלסו להם דרך ישר לעבר ביתו של רב העיר.

אנשים הביטו אחריהם בתדהמה, אף אחד לא זעה אותם, כי בצאתם היו גברים נאים במיטב שנותיהם, ואלו עתה בחזרם מגלותם, נראו כזקנים, שברי כלים, מגדלי פרע, וקרעי סמרטוטים עוטפים את גופם אכולי הרזון.

בעל "מגלה עמקות", אשר במשך כל שלש השנים לא הסיח אפלו יום אחד את דעתו משני הקצבים בעלי-התשובה, בהרגישו ובהשתתפו בכל סבלותיהם וענוייהם, חכה באותו יום, יום השנה השלישי לצאתם לנדודיהם, בצפייה דרוכה לבואם בחזרה. מאז שעות הבקר המקדמות עמד ליד החלון, צופה החוצה בכליון עינים ובמתיחות רבה.

זכים וטהורים

ובראותו מרחוק את שתי הדמיות המוזרות ומעוררות הסלידה, ידע מיד שאלה הם בעלי התשובה. הוא אץ החוצה בחלוק השנה ובלי מגבעת, ורץ לקראתם כאילו היה נער על ימים, ובפרשו את ידיו לרוחה הכריז בקול רוטט מהתרגשות:

”ברוכים הבאים, צדיקים וקדושים! בעלי תשובה זכים וטהורים!”

הוא נתן להם שלום ברב חדוה, לחץ את ידיהם בחמימות בהריחו את ריחם בתענוג ריחני עלאי:

”הרי אתם מפיצים סביבכם ריח של גן עדן!”

הוא הכניס אותם לביתו ברב כבוד, כשהוא מפזז ומכרפר סביבם בחבה רבה, משמש אותם בעצמו, מביא לכבודם את הפרסאות הנאות ביותר ומבקש מהם לשבת, ותוך כדי כך הוא נופל על צנאָרם ומחבק אותם ולוחץ אותם אליו באהבה ובהערצה.

”אשריכם ואשרי חלקכם!” מביע הרב את רחשי לבו, ”הרי אתם בעלי תשובה גמורים! אפלו גדולי הצדיקים לא ינחלו בעולם הבא כבוד וגדלה כמוכם! במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד!”

הוא הביא לפניהם כבוד מכל טוב, ובראותו את מבטי השאלה על פניהם, אם כבר מתר להם לאכל מזון משבח, הרגיע אותם בדברי עידוד ונחמה:

”אכלו, בני, אכלו! מעתה הכל כבר מתר לכם! מהיום והלאה לא תוסיפו להיות נעים ונדים בעולם ולא תענו יותר את נפשותיכם בייסורי הגלות! תוכלו להשאר לגיור בקראקא יחד עם נשותיכם! ברום, יהיה אסור לכם לעסק במסחר, אלא להתפרנס בישר מעבודת כפיים! תוכלו להיות סבלים, חוטבי עצים, שואבי מים, שומרי לילה וכדומה, מה שייזדמן לכם! ואני יכול להבטיח לכם שעבודה לא תחסר לכם! אבקש מבעלי הבתים, תושבי העיר, שידאגו לכך שתוכלו להרויח את לחמכם, ושארף אחד לא יעלה על דל שפתיו ולא יזכיר לכם את מעשי החטא שלכם בעבר! כי חטאיכם אינם קימים עוד! הם נשטפו ונמחקו בדם ובזעה ובמח עזמותיכם המענות! לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם!”

יהודי קראקא כבר כמעט שכחו את המארע של שני הקצבים, שהכשילו את העיר במאכלי טרפה במשך שנים רבות, ואשר בית הדין הגדול גזר עליהם להשמיד את כל רכושם ולהיות נעים ונדים בעולם. מאז עברו כבר שלש שנים והענין ירד מסדר היום.

נקיים מפל חטא ופשע

אך לפתע הכריז השמש של בית הדין בכל בתי המדרש ובתי התפלה, בפקדת הרב דמתא את ההודעה הבאה:

"מכריזים ומודיעים בזה לכל בעלי הבתים בעיר, ששני הקצבים בעלי התשובה חזרו לקראקא לאחר שלש שנות גלות וקימו בשלמות את גזר דין התשובה שהטל עליהם! מהיום והלאה הרי הם צדיקים גמורים ונקיים מפל חטא ופשע! הרב שליט"א מטיל אפוא חובה על כל בעלי היכלת לתמוך בהם ולעזור להם להשיג עבודה, כדי שייכלו לפרנס את עצמם ואת נשיהם. יש לעשות את כל האפשר על מנת למצא עסוקים בשבילם: חטיבת עצים, העברת חבילות, שליחיות, שמירה בלילות ולשלם להם שכר הגון!"

"וכל אחד ואחד מזרז בזה באזהרה חמורה לא להזכיר להם עוונות ראשונים ולא לפגוע בכבודם בכל צורה שהיא! אדרבה, יש להתיחס אליהם במלוא האהדה, להקל עליהם ככל האפשר ולחפש בשבילם רק עבודות נוחות, לאחר שענו את נפשותיהם במשך שלש שנות גלותם בסגופים קשים ביותר! כלם חייבים לדאג לכוף שלא תחסר להם פרנסה ושלא יקפחו אותם! הם, שני בעלי התשובה עצמם, שלמדו להיות נכנעים ומשפלים עד דכא, הרי לא יגיבו ולא יתקוממו נגד עול וקפוח, לכן יש לנהג כלפיהם במשנה זהירות שלא יפגעו בהם אפילו פגיעה קלה שבקלות!"

בעל "מגלה עמקות" הלוח להם סכום כסף קטן מקפת הקהלה, שהספיק בשבילם כדי לקנות מלבושים פשוטים וזולים מאד, אך לא קרועים, וכדי לשכור דירות ישנות בשבילם ובשביל נשיהם. הם התחייבו להחזיר את כספי ההלוואה בתשלומים קטנים, שייצליחו לחסוך פרוטות פרוטות משכר עבודתם, ובלבד שלא ייגנו ממתנת בשר ודם, אלא מהכסף שיפיל בחלקם מעמל פניהם.

יהודי קראקא הוכיחו נכונות רבה לקיים את פקדת רבם הדגול. פאשר שני בעלי התשובה העשירים המכבדים ביותר לשעבר הופיעו בשוק בבגדים פחותים וגסים, חגורים בחבילים של סבלים מסביב למתניהם, והתחילו לתור בעיניהם מסביב, לאן לפנות כדי להרויח כמה פרוטות עבור לחם לאכל, נמצאו מיד קופצים רבים, שהתחרו ביניהם בשפע של הצעות עבודה בשבילם:

"בואו אתי! יש לי בשבילכם עבודה!"

"לא! יותר טוב שתבואו אתי! אצלי תהיה לכם עבודה קלה יותר!"

"לכו אחרי! אצלי תקבלו שכר יומי יותר גבוה!"

”ואצלי לא תצטרכו לעבד כלל! תמלאו רק תפקידי שמירה, ותוכלו לתת מנוח לעצמותיכם היגעות!”

נדיבי הלב ממש משכו אותם בשוליהם זה לזו וזה לזו, ושני בעלי התשובה נתנו להם לעשות בהם כחפצם מבלי לפצות פה, כאלו היו יצורים ללא כח רצון כלל. הם לא התעניינו לדעת איזו עבודה מציעים להם ולא שאלו מה יתנו להם תמורתה, מיד עם הגיעם למקום העבודה, התחילו ללא שהיות לעבד במלוא המרץ, מה שאחרים שעשו במשך כל היום, גמרו הם בשעה שעתים, ודרשו עוד ועוד עבודה, ובלבד להיות בטוחים שלא יקבלו חס וחלילה תשלום שלא יהיה לו פסוי מלא בעבודה חרוצה ויעילה.

רבים היו באים למקום עבודתם כדי לחזות בתופעה הנדירה, וללמד מוסר השכל משני בעלי התשובה, שלמרות שנשארו מהם עור ועצמות בלבד, ידעו להפעיל את כח רצונם ולדרבן את עצמם לעבד בלהט ובמרץ נעורים שעות על שעות ללא הפוגה. אלה שזכרו את מראה פניהם מתקופת העשר שלהם מלפני שלש שנים, כאשר הבריאיות והאון שפעו מפל ישותם, לא יכלו שלא להתרגש עמקות בהסתכלם עתה על שני הסבלים, שעורם הצהיב כמו קלף מיבש ועצמות לחייהם החדות בלטו החוצה, ולא אחד הוריד דמעה מרב רחמנות והשתתפות בצערם. כדי לא להביא אותם במבוכה, היו האנשים מציעים בהם מבין סורגי הגדר שמסביב למבנה שבעלי התשובה עבדו שם, והיו מסתלקים מהר כשהבחינו שהם מרגישים שמסתכלים בהם.

לאט לאט התאקלמו שוב בעיר, הפכו לאנשים שהצבור נזקק לשרותם והרויחו את לחמם בישר ובנאמנות. הם מצאו להם מגורים מחוץ לעיר, כי התבישו לגור בשכונות עם יהודים, שאולי יזכירו להם עוונות ראשונים. הם גם לא רצו לגרם אי נעימות לילדיהם ולנכדיהם. מדוע יסבלו עבור עוון אבותיהם?

הכתב המפרש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל ”מגלה עמקות”, כשפניהם מביעים דאגה עמקה. הם עמדו בהסוס ליד הדלת וחכו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להכנס.

”ברוכים הבאים, בני היקרים!” קרא בעל ”מגלה עמקות” כשהבחין בהם, ”אתם נראים לי מדאגים מאד... מה הסבה? האם חסר לכם משהו? האם מישהו העליב אתכם או גרם לכם עול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם.”

"רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בבכי תמרורים, "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא הממשמש ובא! ימי הזקנה מתקרבים והולכים, ולא רחוק היום בו יופיע מלאך המות בעל אלה העינים, ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקבלנו באהבה את הסבל והענויים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שבצענו במשך עשרות שנים? צמרמורת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים במה שצפוי להם, לרשעים, בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בענויים יותר גדולים, ובלבד להיות בטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו ברב חטאינו ופשעינו!"

"הרגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיט את בכים, "אין כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי 'לזכות' להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סיג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, פי השב בתשובה 'זדונות נעשות לו כזכות'."

"אבל רבינו הקדוש והטהור, אנו בכל זאת זוחלים ורועדים, ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו... "לא יכלו השנים לעצור בעד מען דמעוטיהם, "אלו היינו זוכים לפחות לקבל אות או מופת או אשור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" השיב הרב, בראותו שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם, "אמסור בידיכם כתב מפרש שיניח את דעתכם!"

מגלת הקלף

למרות השעה המאחרת, התישב בעל "מגלה עמקות" ליד שלחנו, נטל לידו את נוצת האוז, טבל אותה בדין, ורשם על הקלף את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קראקא ואב בית הדין הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השתתפים, וגזר עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעייהם העצומים, ושהם קימו אותה בשלמות לכל פרטיה ודקדוקיה. הריני גוזר בזה, שכשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקימו בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנקים מכל עוון ואשמה ורשע."

כאשר סיים הרב את כתיבתו, הקריא את הכתב בפני בעלי התשובה, ושניהם הושיטו את ידיהם לקבלו מידיו. בעל "מגלה עמקות" לא ידע למי מהם למסור

את הכֶּתֶב המִפְרָשׁ. לְבִסּוֹף מָסַר אוֹתוֹ לְיַדֵּי זֶה, שֶׁנִּתְעוֹרַר רֵאשׁוֹנָה וְעוֹרַר אֶת שְׁתַּכּוֹ לִפְתּוֹחַ בְּדַרְךְ הַתְּשׁוּבָה.

רק אִז חֲזְרוּ הַשְּׂנִיִּים הַבֵּיתָה בְּלֵב קָל יוֹתֵר.

מִגִּלַּת הַקֶּלֶף שֶׁנִּמְסְרָה לְיָדָם עַל יַדֵּי בַעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" נִסְכָּה בָּהֶם הַרְגָּשׁת בְּטָחוֹן בְּמַקְצָת, וְחִזְקָה בָּהֶם אֶת הַתְּקוּהָ שְׁאֵכֵן כִּפְרוּ עַל חֲטָאֵיהֶם בְּשִׁלְשׁ שָׁנוֹת סְגוּפִיָּהֶם, וְשׁוֹב לֹא יַעֲנִישׁוּ אוֹתָם בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה בְּעוּוֹן הַכְּשָׁלַת הַרְבִּים בְּמַאֲכָלֵי טְרֵפָה, הֵם הַמְּשִׁיכּוֹ לְהַתְנַהֵג בְּהַכְנָעָה וּבְשִׁפְלַת בְּרָךְ, עֲבָדוּ בְּפִרְוֵה בְּעִבּוּדוֹת הַשְּׁחוּרוֹת בְּיוֹתֵר, שֶׁסָּפְקוּ לָהֶם עַל יַדֵּי בַעֲלֵי הַבֵּתִים בַּעִיר, וְהַרְוִיחוּ אֶת לַחֲמָם בְּיִשְׁרָוּ וּבַעֲמַל כְּפִים.

כָּל עָרֵב, אַחֲרֵי הָעִבּוּדָה, וּבְשִׁבְת כִּמְעַט כָּל הַיּוֹם, הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּבֵית הַמְדַרְשׁ שֶׁל הַקְּהָלָה, מְקַשְׁיִבִים בְּדוּמְיָה לְשַׁעוּרֵי תוֹרָה וְסוּפְגִים לְתוֹכָם דִּינִים וְדַבְרֵי מוֹסֵר וְיִרְאַת שָׁמַיִם שֶׁהֲחִיו אֶת רוּחָם וְהִבִּיאוּ מִרְפָּא לְלִבָּם הַשְּׁבוּר וּלְנַפְשׁוֹתֵיהֶם הַדּוֹאֲבוֹת. הֵם זָרְחוּ מִמֶּשׁ מֵאֲשֶׁר כִּפְּאוּ נִתְנָה לָהֶם הַזְדַּמְנוּת לַעֲשׂוֹת שְׁרוּת כְּלָשְׁהוּ עֲבוּר לּוּמְדֵי הַתּוֹרָה, לְהַגִּישׁ כּוֹס תְּהָ לַמְּגִיד הַשַּׁעוּר אוֹ לְמִלָּא כָּל מִינֵי שְׁלִיחוֹת עֲבוּר תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים חוֹבְשֵׁי בֵית הַמְדַרְשׁ. אֵין לְתַאֵר אֶת שְׂמֻחָתָם כְּשֶׁהָיוּ רָצִים לְקַיֵּם אִיזוֹ מִצְוָה. הַקְּפִידוֹ לְהַרְבּוֹת בַּעֲנִיַת "אֲמֵן" וְ"אֲמֵן יְהִי שְׁמִיָּה רַבָּה", וְעִמְדוֹ עַל הַמְּשֻׁמֵּר לְשִׁמְעַ "קְדִישִׁים" וּבְרִכּוֹת וְ"לַחֲטוֹף" עוֹד וְעוֹד "קְדָשׁוֹת", וּבִיחִיד בְּשִׁבְתוֹת וּבְיָמִים טוֹבִים.

הַזְקָנָה קוֹפְצָת

כִּי עָבְרוּ עֲלֵיהֶם שָׁנוֹת חֲיֵיהֶם הָאַחֲרוֹנוֹת, כְּשֶׁהֵם חֲיִים חֲיֵי עֲמַל קָשִׁים, וְכָל רָגַע פְּנוּי הָיָה קָדָשׁ לַעֲבוּדַת הַבוֹרָא.

בַּעֲלֵי הַבֵּתִים בְּקִרְאָקָא, שֶׁיָדְעוּ עַל עֲבָרָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים הַשְּׁתַּפִּים, עַל חֲיֵי הָעֵשֶׂר שֶׁלָּהֶם מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים, וְעַל שָׁנוֹת הַתְּשׁוּבָה הַרְבּוּת, שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ צַעַר וְיִסּוּרִים שְׁאֵין לְתַאֵרָם, לֹא נִסּוּ אֶף פַּעַם לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שְׁרוּת כְּלָשְׁהוּ בְּחִנָּם, אוֹ לְנַהֵג כְּלַפִּיָּהֶם בְּפִחִיתוּת הַכְּבוֹד. אֶךְ לְמִרּוֹת זֹאת הָיוּ שְׁנֵי בַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עוֹמְדִים בְּפָנָיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַכְנָעָה, כַּעֲבָד לְפָנָיו רַבּוֹ, וְהָיוּ מְסַתְּפִלִים לְכָל אֶחָד בְּעֵינָיו, כְּשֶׁהֵם מְנַסִּים לְנַחֵשׁ אִם הָיָה זְקוּק לְמִשְׁהוּ, וּמִיָּד מְזַדְדְּרִים לְמִלָּא אֶת מְבַקְשׁוֹ הַסְּמוּי בְּמִרְבַּ הַמְּהִירוֹת וְהַיַּעֲלִלוֹת. לְמִרּוֹת גִּילָם הַמְּתַקְדָּם וְעַל אֶף עֵיפּוֹתָם מַעֲמָלָם הַקָּשָׁה, הָיוּ רָצִים כְּמוֹ נְעָרִים צְעִירִים כְּדֵי לְהַשְׁבִּיעַ אֶת רַצוֹן הַבְּרִיּוֹת, וּפְגִיָּהֶם מִבְּעִים סְפוּק בְּלֵי גְבוּל.

ברם, השנים והגיל עשו את שלהם; על אחד מהם קפצה הזקנה במפתיע. הרגלים התחילו כושלות. הגב כפוף, הידים רועדות... כחותיו נדלדלו והלכו, ולא היה מסגל יותר לעסק בעבודה פיזית. עד שיום אחד לא יכל לקום ממטתו, ונשארו שוכב באין אונים ובאפיסת כחות. היה נראה בעליל שהמות מתקרב אליו בצעדי ענק. לא יארכו הימים והוא ילך בדרכו כל הארץ.

היה זה הבעל תשובה השני, לא זה שקבל את מגלת הקלף, שנכתבה בידי בעל "מגלה עמקות" ככתב אשור עבור בית דין של מעלה.

כשנודע הדבר בעיר, שאחד מבעלי התשובה חלה, באו לבקרו בחדרו הדל, הרב וכל נכבדי העדה. החולה התרגש מאד למראה המבקרים רמי המעלה שבאו לחלק לו כבוד, והוא פרח בבכי. חשב הרב שהחולה בוכה מחמת הפחד מהמות המתקרב ובא, ומאימת ההתייבשות למשפט בפני בית דין של מעלה, והוא נחם אותו ודבר על לבו שאל לו להיות מדאג כולל וכלל.

"הרי אתה צדיק גמור! הגעת אפלו לדרגה גבוהה מצדיק גמור!" הרגיע אותו הרב. "נשמתך זכה ונקיה כזהב וכסף, ללא כל רבב קל שבקלים! כסא של זהב משבץ ביהלומים מוכן בשבילה בגן עדן! כי את כל הענש עבור חטאיך כבר קבלת די והותר בעולם הזה!"

"אך מגלת הקלף אינה נמצאת בידי אלא בידי חברי!" קונן החולה שעמד על סף המות, "אוי, מה גדול פחדי מיום הדין! אני ממש מתפתל מאימה, וכל הזמן אני רואה לנגד עיני את מלאכי החפלה הנוראים, המתקרבים אלי בשפוידיהם הלוחטים, מצפים לרגע של יציאת נשמת, כדי לתקע אותם בגופי ולהטילני בדידי הזפת הרותחת של הגיהנום!"

שוב הרעיף הרב על החולה דברי עידוד וחזוק, והסביר לו בטוב טעם ודעת, שבשמים אין זקוקים למגלת הקלף, וכי הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן פליות ולב, יודע כל הנסתרות ואין דבר נעלם ממנו.

החולה האזין בדומיה לדברי הרב ושאר הנכבדים, אך הרגשתו לא השתפרה והפחד המשיך לכרסם בלבו.

בצל המות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הורע מאד, צל המות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטתו כשכלו פקעת אחת של צער ויסורים, וכל הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסייטים על מלאכי חפלה לאין ספר הממלאים את כל

חלל החדר, שפודים אַרְכִּים שְׁלוּפִים בִּידֵיהֶם, וְהֵם מְחַפִּים בְּחֹסֶר סְבָלָנוּת לְרַגֵּעַ שֶׁל יְצִיאַת הַנְּשֻׁמָּה...

אֲנִשִּׁי הַ"חֶבְרָה קְדִישָׁא", שֶׁהִבְהִילוּ לְמִטָּתוֹ, לֹא יָכְלוּ לְחַזוֹת בְּעֵנָיו הַנֶּפֶשׁ הַנוֹרָאִים שֶׁל הַגּוֹסֶס, וְהֵם שׁוֹב הִזְעִיקוּ אֶת הָרֵב בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקוֹת", אוֹלֵי יַעֲלֶה בְּיָדוֹ לְהַשְׁקִיט אֶת רוּחוֹ וְלִסְלַק מֵעַלְיוֹ אֶת סִיטֵי הַגִּיהֶנֶם.

"רַבִּי... פֹּלֵט בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַגּוֹסֶס, בְּסִנְנוֹ אֶת הַמַּלְיָם בְּקִשֵּׁי רַב מִתּוֹךְ שְׂפָתָיו הַמְּכַחֲלוֹת, כְּשֶׁדִּמְעוֹתָיו זֹרְמוֹת וְשׁוֹטְפוֹת אֶת פְּנָיו הַצְּהָבִים כְּדוֹנָג, "רַבִּי... לְבִי מִתְפֹּאֵץ מְאִימָה, וְאֵף לְרַגֵּעַ לֹא מִרְפָּה מְמַנִּי הַפְּחַד שֶׁמָּא לֹא נִתְקַבְּלָה תְּשׁוּבַתִּי בְּשָׂמִים! וְאִזִּי אוֹי וְאִבּוֹי לְנִשְׁמַתִּי הַחוֹטְאֵת וְאִנִּי אָנֹּה אֲנִי בָּא? הֲרִי לְעוֹלָם לֹא אֵצָא מִהַגִּיהֶנֶם! אֶהְיֶה אָבוּד בְּכַף הַקְּלַע וּבְעֵנָיו הַתְּפֹת לְנֶצַח נְצָחִים!...

לְבוֹ שֶׁל הָרֵב בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקוֹת" נִשְׁבֵּר בְּקִרְבוֹ לְמִרְאֵה הַסִּיטִים הַקְּשִׁים הַפּוֹקְדִים אֶת הַחוּלָה, וְהוּא שָׁלַח לְקִרְאָ לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׂנִי וּפְקַד עָלָיו לְמַסֵּר אֶת מְגִלַּת הַקְּלָף לְיַדֵּי הַגּוֹסֶס, שֶׁיִּקַּח אוֹתָהּ אִתּוֹ אֶל הַקְּבֵר... וְאֵלּוֹ עַל הַגּוֹסֶס הַנוֹטָה לְמוֹת צְוֶה לְתַת תְּקִיעַת כֶּף לְשִׁתְּפוֹ, וְלְהַבְטִיחַ לוֹ שֶׁלְאַחַר מוֹתוֹ יָבוֹא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וְיִמְסֹר לוֹ דְּיוּחַ מְלֵא וּמְפֹרֵט עַל כָּל מֵה שֶׁאַרְעַע לוֹ מִהַרְגַּע שֶׁל יְצִיאַת נְשֻׁמָּתוֹ וְעַד שֶׁהִגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ.

שָׁמַע בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׂנִי בְּקוֹל הָרֵב, וּמַסֵּר אֶת מְגִלַּת הַקְּלָף לְיַדֵּי חֶבְרֵי הַגּוֹסֶס. כְּתַמְוִרָה לְכֹךְ נָתַן לוֹ הַגּוֹסֶס תְּקִיעַת כֶּף, שֶׁמִּיד כְּשֶׁיִּגִּיעַ לְמְנוּחָתוֹ, יָבוֹא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וְיִמְסֹר לוֹ בְּפִרוֹטְרוֹט כָּל מֵה שֶׁהִתְרַחַש אִתּוֹ בְּעוֹלָם הָאֵמֶת.

רַק אַז נִרְגַּע בַּעַל הַתְּשׁוּבָה הַנוֹטָה לְמוֹת, וְכַעֲבוֹר יוֹם נוֹסֵף הוֹצִיא אֶת נְשֻׁמָּתוֹ מִתּוֹךְ שְׁלוֹה מְלֵאָה, כְּשֶׁעַל פְּנָיו נְסוּף חִיוֵךְ רָחֵב שֶׁל קִדְשָׁה וּשְׁבִיעוֹת רְצוֹן, כְּמִתּוֹךְ חֲוִיָּה שֶׁל תַּעֲנוּג רִוּחֵי עֲלָאִי הַנְּשָׁגֵב מִהַשְׁגַּת אָנוּשׁ...

הַהֲלִוּיָהּ נֶעְרְכָה בְּרֵב עִם, הָרֵב שָׁלַח אֶת הַשְּׂמֵשׁ לְכָל בְּתֵי הַכְּנֶסֶת לְהַכְרִיז עַל בְּטוֹל מְלֵאכָה. כָּל הַחֲנִיּוֹת וּבְתֵי הַמְּסַחֵר נִסְגְּרוּ, וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר, מִנְעֵר וְעַד זָקֵן, מִהֲאִישׁ הַפְּשׁוּט וְעַד פְּרָנְסִי הַצְּבוּר, נִהְרוּ לְהַלְוִיָּהּ כְּדִי לְחַלֵּק לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת הַכְּבוֹד הָאֲחֵרוֹן.

הַמוֹנִים הַצְּטוּפִּי בְּבֵית הַקְּבֵרוֹת, וְהָאָרוֹן הַטְּמֵן בְּקְבֵר, כְּשֶׁבִידֵי הַנְּפֹטֵר מְגִלַּת הַקְּלָף לְבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה.

בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקוֹת" הִשְׁמִיעַ דְּבָרֵי הַסִּפֵּד נִרְגָּשִׁים בְּקוֹל חוֹצֵב לְהַבוֹת אֵשׁ שֶׁהֲרִטִיט אֶת הַלְּבָבוֹת, וְכָל הַקְּהָל פָּרַץ בְּבִכִּי.

בדבריו גולל הרב את פְּרִשְׁת הַעֲנוּיִים וְהַסְּגוּפִים הַנּוֹרָאִים שֶׁהִנְפִיטָה קִבְּל עַל עַצְמוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן כְּדִי לְכַפֵּר עַל חֲטָאָיו וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֶת נַשְׁמָתוֹ מִכָּל סִיג וּפְגָם. "צֵאוּ וּרְאוּ מַה גָּדוֹל כְּחֹה שֶׁל תְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא מַגַּעַת עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד!" פָּנָה הָרַב אֶל הַנְּאֻסִים. "אֲפֹלוּ הַחוּטָא הַגָּדוֹל בְּיֹתֵר, שֶׁדוֹמָה שָׁאִין לוֹ תִקְנָה כְּלָל, גַּם הוּא יְכוּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה כֹּל זְמַן שֶׁהִנְשִׂמָה בְּקִרְבּוֹ, וּלְהַגִּיעַ לְעוֹלָם הַבָּא נְקִי מִכָּל חֲטָא וְעוֹוֹן!"

וְהוּא סֵיִם אֶת הַהֶסְפֵּד בְּהִרְעִימוֹ בְּקוֹל אֲדִיר, כְּשֶׁמִּבְטוֹ מִפְּנֵה כְּלָפֵי מַעֲלָה: "פָּנּוּ מִקּוֹם! פָּרְצוּ דְרָה! צְדִיק גָּדוֹל מַגִּיעַ עִתָּה לְמִנוּחָתוֹ! נִשְׁמָה שֶׁל פֶּז וּסְנִפִּירִים עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקּוֹר מִחֲצַבְתָּהּ, זָכָה וְטַהוֹרָה בְּדִיּוּק כְּפִי שֶׁהִיְתָה בְּעֵת יְרִידָתָהּ לְעוֹלָם!"

בְּמִשְׁךְ יְמֵי הַשְּׁבָעָה בָּא הָרַב וְעָמּוּ נִכְבְּדֵי הַעֲדָה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית בּוֹ הוֹצִיא בְּעַל הַתְּשׁוּבָה אֶת נַשְׁמָתוֹ, וּלְנַחֵם אֶת הָאֱלֻמָּנָה וְהַיְתוּמִים. הַחֲדָר הַצָּר וְכָל הַחֲצָר הָיוּ צָרִים מְלֶהְכִיל אֶת כָּל הַבָּאִים, וְהַתְּפִלוֹת נֶעְרְכוּ בְּרִגְשׁ רַב. לְאַחַר הַתְּפִלוֹת לְמַד הָרַב פָּרַק מִשְׁנִיּוֹת יַחַד עִם כָּל הַקְּהָל לְעֵלוּי נַשְׁמַת הַנְּפִיטָה, וּבְמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם הָמָּה הַמְּקוֹם מְמַבְקָרִים מִכָּל הָעִיר וְהַסְּבִיבָה שֶׁהִפְגִּינוּ אֶת אַהֲדָתָם וְהוֹקֵרְתָם לְמָנוּחַ.

הַשְּׁתַּף בְּחֵלוּם

בְּעַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁנִי, שֶׁתְּפּוֹ שֶׁל הַנְּפִיטָה, שְׁאֵת מְגַלַּת הַקְּלָף שֶׁלוֹ לָקַח אֶתוֹ אֶל הַקֶּבֶר, חָפָה בְּחֹסֶר סְבִלְנוּת בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי הַשְּׁבָעָה, שֶׁחֲבֵרוּ יְבוֹא אֵלָיו בְּחֵלוּם וְיִסְפֹּר לוֹ כָּל מַה שֶׁאַרְע לוֹ בְּעוֹלָם הָאֱמֶת. אַךְ לְשׂוֹא! שׁוּם אֲתוֹת לֹא הִגִּיעַ מֵהֵמַת. עֶבֶר עוֹד שְׁבוּעַ וְעוֹד שְׁבוּעַ. הַשְּׁתַּף הָיָה כְּבָר מְלֵא דְאָגָה וְצָעַר. לְבִסוּף, אַחֲרֵי שְׁבוּעִים נוֹסְפִים שֶׁל צְפִיָּה מְתוּחָה, הוֹפִיעַ הֵמַת בְּחֵלוּמוֹ...

זֶה הָיָה בְּלִילָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁאַחֲרֵי הַשְּׁלֵשִׁים. כְּאֲשֶׁר בְּעַל הַתְּשׁוּבָה שֶׁנִּשְׁאַר בְּחַיִּים, נִרְדָּם עַל מִשְׁכַּב הַקֶּשׁ שֶׁלוֹ, לְאַחַר יוֹם שֶׁל עֲבוּדָה מְפֹרָקָת, הוֹפִיעַ בְּחֵלוּמוֹ הַשְּׁתַּף הֵמַת. הוּא יָדַע הֵיטֵב שֶׁשְׁתַּפּוֹ כְּבָר הֵלֵךְ לְעוֹלָמוֹ וְאֵינְנוּ בֵּין הַחַיִּים, וּבְדַמְיוֹנוֹ רָאָה אוֹתוֹ כְּדַמוּת מְעֵנָה וּרְצוּצָה עוֹד יוֹתֵר מִכְּפִי שֶׁהָיָה בְּעוֹדְנוֹ בְּחַיִּים. בְּיַחֲוֹד בְּיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁלְפָנָי מוֹתוֹ, כְּשֶׁתְּאַרְוֵה הָיָה מִמֶּשׁ שָׁחַר מִשְׁחֹר וְכָל צוּרְתוֹ נִשְׁתַּנְּנָתָה וְנִתְעַקְמָה מֵרַב בְּכִי וְיִלְלוֹת, חָרַד וְרוֹעֵד מְאִימַת יוֹם הַדִּין.

אַךְ בְּהוֹפִיעוֹ בְּחֵלוּם, כְּמַעַט וְלֹא הִכִּיר אֶת שְׁתַּפּוֹ שֶׁבִלָּה אֶתוֹ בְּיַחַד אֶת כָּל שְׁנוֹת חַיָּיו, בְּתַקוּפוֹת שֶׁל שְׂמֵחָה וְאֲשֶׁר וּבְתַקוּפוֹת שֶׁל יָגוֹן וּכְאֵב. כְּלוֹ הָיָה קוֹרֵן אוֹר,

וְכַל דְּמוּתוֹ הִבְהִיקָה בְּאוֹר יְקָרוֹת. הוּא הִפִּיץ סְבִיבוֹ זֵיו שֶׁל קִדְשָׁה וְזָה, שֶׁסָּנְוֹר אֶת הָעֵינַיִם כְּנִגְהַ הַשְּׁמֶשׁ בְּצִהְרֵימָם, עַד שֶׁהָיָה קָשָׁה לְהִסְתַּפֵּל בּוֹ. גַּם הִתְכַּרְיָכִים שֶׁלוֹ הָיוּ צָחוּרִים מִצָּחוּר, כְּלָבָן שֶׁל שֶׁלֶג קִטִּיפְתִּי בְּהִשְׁתַּקְּפוֹ בְּאוֹר הַשְּׁמֶשׁ שֶׁמַּעַל, לְלֹא כָּל צֶל אוֹ רֶבֶב. כָּל יְשׁוּתוֹ אִמְרָה הוּד וְהָדָר שֶׁל צַדִּיק הַנְּהַנְּהָ מֵזֵיו הַשְּׁכִינָה בְּגֹן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן...

וְהַקּוֹל שֶׁל דְּמוּת הַפְּלָאִים שֶׁל מִי שֶׁהָיָה שֶׁתַּפּוֹ לְשַׁעֲבֵר! קוֹל מְלִטְף וּמְעוֹדֵד כְּצִלְיֵי פַעֲמוֹנֵי כֶּסֶף! בְּמִשְׁוֹ שְׁנוֹת הַתְּשׁוּבָה, הוּא שֶׁכַח כְּבָר שְׂאֵי פַעַם הָיָה שֶׁתַּפּוֹ מְסֻגָּל לְדַבֵּר בְּקוֹל נִמְרָץ וְעֶרְנִי. כָּל הַזְּמַן הָיָה קוֹלוֹ עָצוּב וְלֹאָה, מִחְרִישׁ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מְדַבֵּר. וְגַם מְעַט הַמְּלִים שֶׁהָיָה מוֹצִיא מִפִּיו פֹּה וְשָׁם, הָיָה לָהֶם צֶלֶל צָרוּד וְחוֹרֵק, כְּאִלוֹ בְּקִיעוֹ מִקְבְּרוֹ שֶׁל יַת חִי. וְאִלוֹ עֵתָה הָיָה הַקּוֹל צָלוּל, מְלֵא עֲדָנָה וּמְתִיקוּת וְשׁוֹפֵעַ אֲשֶׁר וְנַחַת רוּחַ. רְחוּק כְּרְחוּק מְזֻרַח מִמַּעֲרָב מְקוּלוֹ שֶׁל קֶצֶב בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, שֶׁקָּפָה שֶׁל שְׂרָצִים, עוֹנוֹת וּפְשָׁעִים חֲמוּרִים, תְּלוּיָה לוֹ מֵאֲחוּרָיו. הָיָה קוֹלוֹ כְּשֶׁל אֲבָרָה מְשִׁי, שֶׁעֲדוֹ וְנִזְדַּכְּפוֹ עַל יְדֵי שְׁקִידָה נִמְרָצֶת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבְחִי קִדְשָׁה וְטָהֳרָה.

מִיֵּהוּ בַעַל "מְגִלָּה עֵמְקוֹת"

"חֲבֵרֵי הָאֱהוּב!"... הִגִּיעַ אֵלָיו קוֹלוֹ הַקִּטִּיפְתִּי וְהִרָּהוּ שֶׁל הַנִּפְטָר. "אֲצַלְכֶם, בְּעוֹלָם הַשְּׁפֵל, לֹא יוֹדְעִים כָּלֵל מִיֵּהוּ בַעַל הַ"מְגִלָּה עֵמְקוֹת", מֵה גְדוֹלָה מַעֲלָתוֹ בְּשִׂמְיָם, בְּתוֹךְ הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה, וּבְאִיזוֹ מִדָּה מִתְחַשְּׁבִים שָׁם בְּדַעְתּוֹ! כָּל הַשְּׁעָרִים שֶׁל הָעוֹלָמוֹת הָעֵלְיוֹנִים עוֹמְדִים פְּתוּחִים לְפָנָיו, וְהִרְהִיבוּ שָׁם בְּבַחֲיַנְתָּ בֶן בֵּית, יוֹצֵא וְנֹכַח, כְּמוֹ בְּבֵיתוֹ הַפְּרָטִי! כְּלָם נִשְׁמָעִים לְמוֹצֵא פִּיו וְשִׁשִׁים לְמִלָּא אֶת רְצוֹנוֹ, מֵה שֶׁהוּא גּוֹזֵר הִרִי זֶה שְׂרִיר וְקָמִים!"

וְאִז הִתְחִיל הַנִּפְטָר לְסַפֵּר אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתוֹ מֵאִז יְצִיאַת נְשֻׁמָּתוֹ:

"פְּחָדִי אִמְנָם לֹא הָיָה פֶּחַד שְׂוֹא! רַע וְמֵר הָיָה לָנוּ וּלְנִשְׁמוֹתֵינוּ לְנִצָּח נִצָּחִים, אֲלֵמְלֵא הָיִינוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה בְּעוֹדֵנוּ בְּחַיִּים, כִּי כָּאוּ, לְמַעֲלָה, אִי אֶפְשֶׁר יוֹתֵר לְתַקֵּן מֵה שֶׁשָּׁקֵלְקֵלוֹ לְמִטָּה."

"וּבִכּוֹ, הִסְפֵּת אִפּוֹא וְשִׁמְעֵ, חֲבֵרֵי הַיְקָר!"

בוֹ בְּרָגַע שֶׁנִּשְׁמָתִי פָּרְחָה מִגּוּפִי, מִיָּד הִקִּיפוּ אוֹתִי מִפְּנִים וּמֵאֲחוּר, מְלַמְעֵלָה וּמְלַמְטָה כְּתוֹת כְּתוֹת שֶׁל מֵלֶאכֶי חֲבֵלָה, מִשְׁחִיתִים וּקְלָפוֹת כְּחוֹל אֲשֶׁר עַל שִׁפְתֵי הַיָּם! מֵרְאִיָּהם הָיָה כָּל כֶּף אִים וּמַעוֹרָר חֲלֻחָה וּפְלָצוּת, שֶׁמֵּהפֶּחַד בְּלִבְד אֶפְשֶׁר הָיָה לְמוֹת אֶלְף פְּעָמִים! חֲלַק מֵהֶם הִגִּיעוּ בְּדְמוּתָם שֶׁל זְאֵבֵי טָרֶף רַעֲבִים וְחֲלַק בְּדְמוּת נִחְשִׁים אֲרִסִּים וּפְתָנִים עֲנָקִים, שֶׁהִתְפַּתְּלוּ סְבִיב בְּמַחוּל שִׁטְנִים מְקַפִּיא דָם... וְאַחֲרֵים עָטוּ עָלַי בְּדְמוּת זֹעֶתִיּוֹת בְּיֹתֵר שֶׁל בְּרִיּוֹת שׁוֹנוֹת וּמְשֻׁנוֹת, מִיֵּן תַּעֲרֹבֶת

שֶׁל אִישׁ הַפָּרָא וְחֵית הַיַּעַר, עִם פְּרָצוּפִים שְׁחוּרִים מְשׁוּחַר וְעֵינַיִם לוֹהֲטוֹת צְמָאוֹת לְדָם, וּבִידֵיהֶם פְּגִיוֹנוֹת שְׁלוּפִים, דְּרוּכִים וּמוֹכְנִים לְתַקְעַ אוֹתוֹ בְּלִבִּי וּלְטַלְטֵל אוֹתִי בְּתַנוּפָה אַחַת אֵי שֶׁם לְתוֹךְ גֵּיא צְלֻמוֹת בְּאִיזוֹ אָרָץ צִיָּה וְשׁוּמְמָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם לֹא אֲחַלֵּץ עוֹד לְעוֹלָם, וְאֶהְיֶה אֲבוּד לְנֶצַח נֶצְחִים!...”

”אִךְ הָאִמָּה הַחֲשֻׁכָה שֶׁנִּפְלָה עָלַי הֵיטָה רַק לְהִרְרֵף עֵינִי, כִּי מִיָּד נִצְבּוּ לִידֵי אַרְבָּעָה מִלְּאֲכֵי רַחֲמִים, בְּדַמוֹת כְּרוּבִים צְחוּרִים, שׁוֹפְעֵי עֲדָנָה וְרוֹךְ לְאִין קָץ. הֵם תִּפְסוּ מְקוֹם, אֶחָד לְמֵרָאשׁוּתִי, אֶחָד לְמִרְגְּלוֹתִי וּשְׁנַיִם מְשֻׁנֵּי הַצְּדָדִים, הֵם לֹא זָזוּ מִמֶּנִּי אֶף לְרַגַע עַד אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ אֶת הַטְּהָרָה. כִּן חֲסָמוּ אֶת הַגִּישָׁה בְּפָנַי כֹּל מִלְּאֲכֵי הַחֲבָלָה וְלֹא הֵיטָה לָהֶם כֹּל שְׁלִיטָה עָלַי. הֵם חָרְקוּ בְּזַעַם בְּשִׁנְיָהֶם וַיְרִו זְקֵי אִשׁ, מוֹכְנִים לְקִרְעַ אוֹתִי לְגִזְרִים, לְעֲשׂוֹת אֶתִּי כְּלָה וְלֹא לְהִשְׁאִיר מִמֶּנִּי שְׂרִיד וּפְלִיט... אִךְ אַרְבַּעַת מִלְּאֲכֵי הַרַחֲמִים הִקְיִפוּ אוֹתִי כְּבַחוּמָה בְּצוּרָה, וְהִמְשִׁחִיתִים לֹא יָכְלוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוּם פְּנִים.”

”כְּשֶׁהִכְנִיסוּ אוֹתִי לְאָרוֹן כְּדֵי לְהוֹבִילֵנִי לְבֵית הַקְּבָרוֹת, נִגְלוּ לְעֵינַי עוֹד מִלְּאֲכֵי מַעְלָה, שֶׁהִצְטַרְפוּ לְאַרְבַּעַת מִלְּאֲכֵי הַרַחֲמִים, וְגוֹנְנוּ עָלַי לְאֶרֶךְ כֹּל הַדֶּרֶךְ. וְלְמֵרוֹת שֶׁמִּלְּאֲכֵי הַחֲבָלָה הַשְּׁחוּרִים אָרְבוּ לִי כֹל הַזְּמַן בְּלִהְיִטוֹת עֲצוּמָה, נִדְחָפִים וְנִדְחָקִים לְעֵבְרֵי בְּמֵאֵמָץ רָצְחָנִי לְפָרֵץ פְּרִצָה בְּחוֹמַת הַמַּגֵּן שֶׁמִּסְבִּיבִי וּלְתַפְסְנִי וּלְטַלְטֵלֵנִי אֶל מַעְבַּר לְהָרִי חֲטָף, וְעַל אֶף מִסְפָּרָם הָאִין סוֹפִי לֹא יָכְלוּ לְנַגֵּעַ בִּי וְלַעֲשׂוֹת לִי כָּל רַע.”

”כְּשֶׁהוֹרִידוּ אֶת אַרוֹנִי אֶל הַקְּבָר, לְפָנַי שֶׁפְּסוּ אוֹתִי בְּעַפָּר, עָשׂוּ מִלְּאֲכֵי הַחֲבָלָה מֵאֵמָץ נוֹעֵז אַחֲרוֹן, בְּהִדְחָפָם אֶל הָאָרוֹן בְּרַב רַעַשׁ וְהִמְלָה, וְהִתְעַקְּשׁוּ דוֹקָא לְחֲטוֹף אֶת גּוֹפִי בְּכָל מַחִיר. אִךְ הַמִּלְּאֲכֵים הַקְּדוֹשִׁים נִצְבּוּ סְבִיבֵי אֵיתָנִים כְּצוּר וְגוֹנְנוּ עָלַי כֹּל הַזְּמַן מִבְּלִי לְהִסִּיר מִמֶּנִּי אֶת מִבְּטָם הַרַחוּם אֶף לְרַגַע.”

”גַּם לְאַחַר סְתִימַת הַגּוֹלָל, כְּאֲשֶׁר הַקְּבָר הָיָה כְּבָר מְכֻסָּה לְגִמְרִי, וְכָל הַמְּלֹאִים עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֵּנוּ, כְּבָר עֲזָבוּ אֶת הַמְּקוֹם וְחִזְרוּ הָעִירָה, גַּם אֲז לֹא זָזוּ אַרְבַּעַת מִלְּאֲכֵי הַרַחֲמִים מִקְּבָרִי וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים שָׁם, סוֹכְכִים עָלַי בְּכַנְפֵיהֶם, שֶׁלֹּא יֵאָנָה לְגוֹפִי כָּל רַע.”

בְּפָנַי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה

”וְאֵז הוֹפִיעוּ אַרְבָּעָה מִלְּאֲכֵים אַחֲרַי, עוֹטִים הוֹד וְהִדָּר, כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת נִשְׁמַתִּי בְּפָנַי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה.”

”הַתְּרוֹמַמְתִּי אֶל עַל וְזִנְקַתִּי לְמֵרוֹמֵי הַשָּׁמַיִם בְּהַרְגִּישִׁי עֲצָמִי כֹּל כֹּךְ קָל, כְּשֶׁאֲנִי מִרַחֵף בְּקִלּוֹת כְּזוֹ, כְּאֵלוֹ הֵייתִי מִלְּאֶךְ בַּעַל שֵׁשׁ כְּנָפִים...”

עד מהרה הגעתי לתוך עולם מלא אור נגוהות, זוהר ומבריק במדה כזו, שאתם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפלו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מלאה אותי הרגשת אשר ותענוג רוחני עלאי שאין לתארה ולבטאה במלים. כל תענוגי עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעמת הענג של שניה אחת בנהורא עלאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כלם בדלח טהור, והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שבצו ביהלומי ענק, שנצצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין, שנשארת עומד נפעם ונרגש מרב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המלים "מקום המשפט" חרותות באותיות של אש לוהטת, וליד הפניסה רובצים אריות ונמרים שמרחרחים אחרי כל נשמה המכנסת פנימה, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משמיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעת המלאכים נשאו אותי על פנייהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קדם. את גדלו של האולם אי אפשר לתפס אפלו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכה משבצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקות המפיצות סביבן קרני אור כאלה, שזיון זכה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ..."

"באמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסבים חברי בית הדין של מעלה, כלם מלאכי אש אוכלת: בראש השלחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים: "תורת משה אמת", ועל פני השלחן מנח ספר תורה פתוח, שאותיותיו בורקות כגחלי אש..."

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות שהעלו זה עתה מעמק הבכא, כדי לחרץ כאן את משפטן לשובט או לחסד".

"בעת המשפט, פותחים את הדין של הנשמה הנדונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף, וקוראים מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות, ושהוא כתב אותם במו ידיו. לכל משפט מתיצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי ישר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דם בדרך כלל מרב חרדה ופחד, ואינה מסגלת ללמד זכות על עצמה לבד, ולהתגונן נגד דברי האשמה על עברות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

על פי רב מזמינים גם ימים למשפטים אלה. בעת שחפיתי לתורי להקרא לכם המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת, ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עברה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו.

”פסקי דין שונים נחרצים לכל נדון ונדון. חלק נדונים לגיהנום, אף יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם כאלה שחותרים את דין לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח דומם, ולעמוד ולחכות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תקון.”

”מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חיהת בדין, נתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיועד לה. הנשמה מקוננת ומייללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים, אף בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העברות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות.”

המקטרגים במלוא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות, ושתפו הנפטר המשיך בדווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסר דין וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

”קורה גם, שנשמתו של אדם מגיעה לכאן לבנה בשלג וצחה כבדלח, ללא כל פתם או רבב, והיא יוצאת זכאית בדין, ואז נשמעה הכרזה: לגן עדן! מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רנה וצהלה: ”אשריך וטוב לך! אשריך שתזכית לחיי העולם הבא!” פתה של מלאכים קדושים עם כנפים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד, ומפנים לה דרך בהכרזים בקול חגיגי: ”פנו דרך ישרו מסלה, כי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו!”

בכבוד ובפאר בל יתארו מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחבה יתרה את עמיתם החדש. השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרמים אלמות אור בצבעי הכסף והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחווים לפני הצדיק בהגיעו לשערי גן העדן, כל הבריאה כלה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: ”אשרי לו ואשרי חלקו!”

”אך דברים כאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חיות בדין, ואז אוי ואבוי להן. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה

וּנְזִיפָה קָשִׁים בְּיֹתֵר, וּמְרַעֲמִים עָלֶיהָ בְּקוֹלוֹת צְעָקָה נִזְעָמִים, הַמְזַעֲזָעִים אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת:

'רָשָׁע! פּוֹשֵׁעַ! יִשְׂרָאֵל! בְּאִיזוֹ עֲזִיזוֹת מִצַּח הַתְּמַרְדָּת נִגְדַת מִצְוֹתַי שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְאָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?! נִתְּנוּ לָךְ נִשְׁמָה זָכָה וְיִטְהוֹרָה וְהִזְהִירוּ אוֹתְךָ לְשִׁמּוֹר עָלֶיהָ מִכָּל סִיג וּפְגָם וְלִהְיוֹת אוֹתְךָ בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, וּלְבַסּוֹף טִמְאַת אוֹתְךָ וְזִהְמַת אוֹתְךָ בְּחַטָּאִיָּה וּבְתַאֲוֹתַיָּה! אוֹי לָךְ וְאוֹי לְנַפְשְׁךָ! בְּגִלְל הַנְּאֻת שְׁעָה מְדַמּוֹת נְמוּגוֹת כְּעָשָׂן, וְתִרְתַּת עַל שׁ" עוֹלָמוֹת שֶׁל חַיֵּי נֶצַח וְתַעֲנוּגִים וְיַחְנִיִּים לְלֹא גְבוּלוֹ!!"

"לְקוֹל דְּבָרֵי הַתּוֹכְחָה הָאֵלֶּה שֶׁל חֲבֵרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה, הַיּוֹרְדִים עַל הַנְּדוֹן כְּמַהֲלֵמַת פְּטִישׁ, נִזְעָקוֹת כְּתוֹת לְאִין סִפּוֹר שֶׁל מַלְאָכֵי חֲבֵלָה שְׁחוּרִים הַפּוֹרְצִים לְאוּלָם בְּסַעֲרָה וְסוּפָה, כְּרוּחוֹת וְשִׁדֵי שַׁחַת, עָטִים עַל הַנִּשְׁמָה הָרוּעֶדֶת כְּעֵלָה נִדְפָה. אֲלֵפֵי יָדַים נוֹחַתוֹת עָלֶיהָ בְּבַת אַחַת, וְהִיא נִסְחַבְתָּ בְּאֶכְזָרִיּוֹת מְדוּכָן הַמְשַׁפֵּט וְנִדְחַפְתָּ בְּגִסּוֹת הַחוּצָה, בְּדַרְכָּה אֶל הַגִּיחֵנָם, אוֹ אֶל אֵיזָה גִּיא צְלָמוֹת אֵי שָׁם בְּמַרְחֲבֵי שְׁמָמָה אִין סוּפִיִּים, אֲשֶׁר מִשָּׁם אִין חוּזְרִים לְעוֹלָם..."

"אֲנִי עֲצָמִי" הַמְשִׁיךְ הַנִּפְטָר לְסִפּוֹר לְשִׁתְּפוֹ בְּחִלוּם, "נִדְחַקְתִּי לְתוֹךְ קֶרֶן זְוִיָּה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִרְאוּנִי וְשֶׁלֹּא יִרְגִּישׁוּ בִּי, וְכָל כְּלֵי רוּעַד מִפְּחַד וּבִעֲתָה. לְפִי הִיָּה מֵר עָלַי מְאֹד מְאִימַת הַדִּין. מִי יוֹדֵעַ אֵיזָה גִזֵּר אֶכְזָרִי מִצְפָּה לִּי? הָאֵם הִגִּיעַ לְכָאן אֵי פַעַם רָשָׁע כְּמוֹנִי, אֲשֶׁר רַב שְׁנוֹת חִיָּו עָלַי אֲדַמּוֹת הִיָּה שְׁקוּעַ בְּמִ"ט שְׁעָרֵי הַטְּמֵאָה וְהַזְּהֵמָה, חָטָא וְהַחֲטִיא אַחֲרָיִם וְהַכְשִׁיל רַבְבוֹת יְהוּדִים יְרֵאִים וְשְׁלֵמִים בְּעִבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיֹתֵר?! הָאֵם יְהִיָּה לִי פִתְחוֹן פֶּה בְּפָנַי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה? הַתְּכַוְּנָתִי בְּתוֹךְ פְּנֵתִי כְּשֶׁאֲנִי כּוֹאֵב וְדוֹאֵב, וְכָל אוֹתְךָ שְׁעָה נִצְמַדְתִּי לְמַגְלַת הַקֶּלֶף שֶׁל בַּעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת", שֶׁהַחֲזַקְתִּי בָּהּ בְּחִזְקָה בְּשִׁתִּי יָדִי בְּתוֹר הַמְּפֹלֵט הַיְחִידִי וְהָאַחֲרוֹן..."

הַנְּשִׁמוֹת מִלְּלוֹת

"הַנְּשִׁמוֹת עָבְרוּ בְּפָנַי כִּסּ הַמְשַׁפֵּט כְּבִנֵי מָרוֹן. אַחַת אַחֲרֵי הַשְּׁנֵיָה נִדְוִנוּ הַנְּשִׁמוֹת, מִי לְעֵנֶשׁ חֲמוּר וּמִי לְעֵנֶשׁ קָל יוֹתֵר. אֶף אַחַת לֹא יָצְאָה חֲפָה מִפְּשַׁע לְגַמְרִי. וְהִנֵּה אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלוֹ שֶׁל הַכְּרוֹז קוֹרֵא בְּשִׁמִּי וּבְשֵׁם אָבִי... אַרְבַּעַה מַלְאָכֵי הַרְחֲמִים הוֹלִיכוּ אוֹתִי בְּעֵדִינּוֹת אֶל שְׁלַחַן הַמְשַׁפֵּט, וְאַחַד הַמַּלְאָכִים פָּתַח אֶת הַדָּף שֶׁלִּי בְּסִפּוֹר הַזְּכָרוֹנוֹת הַגְּדוֹל..."

לְפִתְתָּ פְתָאֵם רָעְדוּ אַמּוֹת הַסְּפִיִם מִקּוֹל צְעָקָה אֲיָמָה שֶׁהַדְּהָדָה בְּחִלְל הָאוּלָם הָעֵנְקִי:

'מִי הֵבִיא לְכָאן אֶת הַרְשָׁע הַמְרָשָׁע הַזֶּה?! כָּל מְדוּרֵי הַגִּיחֵנָם לֹא יִסְפִּיקוּ בְּשִׁבְלוֹ!!!'

קפאתי על מקומי מרב בעתה ופלצות, אך המלאכים השושבינים שלי, עזרו אותי מקפאוני בנגעם בי בקלילות בכנפי המשי הרפות שלהם. נזפרתי במגלת הקלף של בעל "מגלה עמקות" שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן...

ואז נשמע שנית הקול התקיף:

'איזה מין דבורים הם אלה של בעל "מגלה עמקות"? שהוא יגזר עלינו לפטר נשמה כזו מפל ענש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות, שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף!!!'
בארוך פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי ישר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדושה:

'מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה?! באילו אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעה ברבים והודתה עליהם ללא כל סיג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות, בלי סוף זרקה מאחרי גוה את כל חיי העשור והרוחה והשמדה במו ידיה את כל הונה ורכושה, את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש, לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מייד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוך אש הגיהנם?! הרב הקדוש והטהור בעל "מגלה עמקות" הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צרפה כבר מספיק בכור היסורים, וכי כל עוונותיה ופשעיה מוקו ונשטפו בדם ובדמעות, ויצאה זכה ונקיה ללא רבב, יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!'

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שערה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

'בואו וראו את השואה שנשמה זו חוללה ברב פשעיה!...'

ותוך שניה הגיעו מפל הצדדים אלפים ורבבות נשמות, מיללות ובוכות ופוקעות צרה:

'הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותיו!'

'אני עברתי מן העולם בדמי ימי', קוננה אחת הנשמות, 'מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורבבות במאכלי טרפה!'

'היינו ילדי חדר, תינוקות של בית רבון! יללו נשמות אחרות, 'לא ידענו טעם חטא! היו לנו סבויים להיות גדולי תורה ויראה, ובגלל עוכר ישראל זה גוענו בעודנו באבנו!'

'ואנחנו היינו נשים צעירות', נשמע קול נהי ובכי תמרורים מסמרי שערות, 'ילדנו ילדים בקדושה ובטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותיו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת הלדה או בתקופת ההנקה. התינוקות הרבים נשארו יתומים, פעוטות ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסור, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטות המסכנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקננות על גוזליהן פן אנו מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטנו שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, אנו נשרפות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילנו אין צרך בגיהנום! הסבל והצער של היתומים העזובים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מענויי התפת. כבר חפינו ליום שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עולליו וטפינו, כיצד יתלקח באש הגיהנום! ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואפן לא!'

בעוד הנשים שופכות את מרי לבן בצנחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עולליהן ויונקיהן, התחילו לפלש לתוך אולם המשפט עדרים עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדדים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקוננים בלשונם האלקמת, ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

'היינו גלגולים וזקוקים לתקון נשמותינו בעולם של מטה. כלנו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחט אותנו בשחיטה כשרה ויעשה עלינו את הברכה! כל הזמן היינו מלאי חרדה שלא נפל חלילה בידיים של גוי ונשחט שחיטה טרפה. וכשקבר זכינו שיהודי יקנה אותנו וצפינו שיובילו אותנו אל השוחט שישחט אותנו בברכה, בסכין כשרה ללא פגימה, לקח אותנו פושע ישראל זה, הביא אותנו לתוך מחסן סתר נדח, ושם קטל אותנו במהלמות קרדם על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקוותינו וצפיותנו לתקון ולמנוחה, נפצו ונהיו

לאל בִּידֵי הַגְּסוֹת שֶׁל מַאֲכִיל טְרָפוֹת זֶה, וְעַכְשָׁו אֲנִי שׁוֹב נְעִים וְנָדִים בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ מִבְּלִי לְמִצָּא מְנוּחָה!

אַשְׁרֵיהֶּ, בַּעַל תְּשׁוּבָה

'בְּתוֹךְ כָּל הַרְעַשׁ וְהַמְהוּמָה הַזֶּה עֲמַדְתִּי כְּאִלּוּ לְשׁוֹנֵי נִתְקָה בְּפִי, מִבְּלִי לְמִצָּא אֵף מְלָה אַחַת לְזִכּוֹתִי', הַמְשִׁיךְ הַנְּפֹטֵר לְסִפּוֹר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ הַקָּצֵב. 'כַּאֲשֶׁר רָאָה הַסַּנְגוֹר שְׁלִי שֶׁכֶּף הַמַּאֲזֵנִים עוֹמְדָת לְהַכְרִיעַ לְרַעְתִּי, הוּא לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מְגַלַּת הַקֶּלֶף שֶׁל רַבֵּינוּ בַּעַל "מְגַלָּה עֵמְקוֹת", בְּאִמְרוֹ אֵלַי:

'אַל תִּירָא וְאֵל תִּפְחַד! הִמְתֵּן לִי כָּאֵן!'

הַמְלֵאָה מִלִּיץ הַיִּשְׁר שְׁלִי הַתְּנַשָּׂא בְּמַעוֹף בְּזָק מַעֲלָה מַעֲלָה, לְגִבְהֵי מְרוֹמִים, וְלְאַחַר שֶׁהוּא קָצָרָה חֲזָר בְּלוֹיֹת מַחְנָה שְׁלֵם שֶׁל סַנְגוֹרִים, מְלֵאכֵי עֲלִיוֹן בַּעֲלֵי כַּנְפֵי כֶּסֶף צָחוֹר, שִׁפְתָּחוּ בְּנֵאוֹמֵי הַגָּנָה בְּדַבְרִים כְּדַרְבָּנוֹת:

'אֲמַנֵּם חֲטָא הַנְּדוֹן חֲטָאָה גְּדוֹלָה, עוֹנוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ מִשְׁעֵרוֹת רֵאשׁוֹ זֹאת עֲבָדָה שְׁאִין לְהַכְחִישָׁה... אֵךְ אֵף אֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל לְהַכְחִישׁ אֶת הָעֲבָדָה שֶׁהוּא נִשְׁאָר יְתוֹם בְּגִיל פְּעוּט וְגַדֵּל בְּתַנְאִים קָשִׁים בְּיוֹתֵר אֶצֶל דּוֹד קְשׁוּחַ וְאֶכְזָר, שֶׁהַעֲבִיד אוֹתוֹ בְּפָרָה, וְלֹא לְמִד אוֹתוֹ לֹא תוֹרָה וְלֹא חֲכָמָה, לֹא יְהֻדוּת וְלֹא יִרְאָת שָׁמַיִם. וְכִיּוֹן שֶׁהִיא בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, הוּא נִתְפַּס לְתַאֲוֹת הַמַּמּוֹן וְשִׁקְע בֵּינוֹ הַחֲטָאָת מִבְּלִי לְתַת דִּין וְחֲשָׁבוֹן לְעַצְמוֹ עַד הֵיכּוֹן הַדְּבָרִים מְגִיעִים. וְעוֹד עֲבָדָה שְׁאִין לְהַכְחִישָׁה, שֶׁמִּיד כְּשֶׁעֲמַד עַל חֲמַרְת הַדְּבָרִים, מִיד כְּשֶׁנּוֹדַע לוֹ שֶׁאֲשַׁמְתוֹ גְּדוֹלָה עַד רוּם שָׁמַיִם שְׁמַיִם, לֹא הִסַּס אֵף לְרַגַע מְלֵהַתוֹדוֹת עַל פְּשָׁעֵיו בְּרַבִּים, לְהַבִּיעַ חֲרָטָה בְּלֵב נִשְׁפָּר וְנִדְכָּה וּלְבַקֵּשׁ דְּרָךְ לְתְּשׁוּבָה! וְאִיזוֹ דְּרָךְ תְּשׁוּבָה הִיְתָה זֹאת! אֵילוֹ סֶבֶל וְיִסוּרִים קָשִׁים וְיִמְרִים קִבֵּל עָלָיו בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת לְאַחַר מִכּוֹן, כְּדִי לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹנוֹתֵינוּ! אֵין לְתַאֵר אֶת הָעֲנוּיִים הַגּוֹפְנִיִּים וְהַנְּפִשִׁים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת הַגְּלוּת, בְּדְרָךְ הַנְּדוּדִים מְלֵאָת הַחֲתָחַתִּים, בְּרַעַב וּבִקְרָוֹ וְכֹל מִיַּי פְּגָעִים, בְּהַשְׁפָּלוֹת וּבִבְזִיוֹנוֹת, בְּחֲרָפוֹת וּבִבּוֹשׁוֹת, וּבְהַכְרָזוֹת פְּמִבּוֹת בְּכֹל אֶתֶר וְאֶתֶר: 'אֵנִי הוּא הַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ! אֵנִי הוּא הָעוֹכֵר יִשְׂרָאֵל! אֵנָּה תְּבַזּוּ אוֹתִי! תִּרְקוּ לִי בְּפָרְצוּף! תִּרְמְסוּ אוֹתִי בְּרַגְלִים!' וְהַפֵּל מִפְּנֵי שֶׁנּוֹדַע לוֹ עַד כְּמָה כְּבִדָּה אֲשַׁמְתוֹ, וּבְגִלָּל הַחֲחֻלָּה הַנְּחוּשָׁה לְעֵשׂוֹת הַפֵּל כְּדִי לְמַרְק אֶת עוֹנוֹנוֹתֵינוּ וְלְהַגִּיעַ לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּפִי שְׁבִית הַדִּין הַגְּדוֹל בְּקִרְאָה הַטִּיל עָלָיו! וְהִנֵּה כָּאֵן מְנַחַת לְפָנֶיכֶם מְגַלַּת הַקֶּלֶף שֶׁל הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ בַּעַל "מְגַלָּה עֵמְקוֹת", הַקּוֹבֵעַ וּמַאֲשֵׁר שֶׁהַנְּדוֹן כְּבָר כָּפַר עַל כָּל חֲטָאֵינוּ עַל יְדֵי הַסֶּבֶל וְהָעֲנוּיִים וְתַקוּנֵי הַתְּשׁוּבָה בְּשִׂאֲרֵי שְׁנוֹתֵינוּ עָלֵינוּ אֲדָמוֹת! וְהִרֵי דִין מְפָרֵשׁ הוּא בְּגִמְרָא: 'כִּיּוֹן

שְׁלָקָה הָרִי הוּא פְּאָחִידָ! וְלֹאֲחֹר שְׂכָבְר קִבֵּל מִרְצוֹנוּ הַטּוֹב אֶת מְנַת הַיְסוּרִים בְּעוֹלָם
שֶׁל מָטָה, הָרִי הוּא נָקִי עִתָּה מְכַל חֲטָא...'

נְאוּמֵי הַסְּנִיגוּרָה הַשְּׂאִירוּ רֶשֶׁם עַז, וְחֻבְרֵי בַּיִת הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה הִתְחִילוּ מִחֲדָשׁ
לְנַתַּח אֶת הָעֵבְדוֹת, לְבַדֵּק וְלִשְׁקַל שׁוֹב, וְהַדְּיוּנִים נִמְשָׁכוּ שְׁעָה אַרְפָּה. לְבִסּוֹף נִפְלָה
הַהֲכָרָעָה: כְּשֵׁם שְׂקִבְעוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מָטָה, כִּן קוֹבְעִים וּמְאֻשְׁרִים בְּבֵית דִּין שֶׁל
מַעֲלָה! פֶּסֶק הַדִּין שֶׁל בַּעַל "מַגְלָה עֲמֻקּוֹת" שְׂרִיר וּבְרִיר וְקָיִם! הַקְּצָב בַּעַל הַתְּשׁוּבָה
נָקִי מְכַל חֲטָא וְעוֹון כְּתִינוּק שְׁנוּלָד!..."

"בַּד בְּבַד עִם פֶּסֶק הַדִּין שְׁלִי, הוֹצִיא בַּיִת הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה עוֹד פֶּסֶק דִּין שְׁנִי",
הַמְּשִׁיב הַנֶּפֶטָר לְסִפּוֹר לְשִׁתְּפוֹ בַּחֲלוּם, "כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁבְּגִלְל עוֹוֹנוֹתֵי הַלְכוּ לְעוֹלָמָם
לֹא יֵת, וְכֵן כָּל הַגְּלִגּוּלִים שֶׁל בַּעֲלֵי הַחַיִּים שְׂקִטְלֵתֵי אוֹתָם וְעַל יָדֵי כִּן קִפְחֵתֵי אֶת
חֻלְקָם בְּשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, יִקְבְּלוּ עִתָּה אֶת תְּקוּנָם, וְשִׁעְרֵי גֹן הָעֵדֶן יִפְתָּחוּ לְפָנֵיהֶם..."
"מִיָּד בָּאוּ בְּמַעוֹף-בְּזָק מַחֲנוֹת מַחֲנוֹת שֶׁל מְלֹאכִים, וְהַחֲלוּ לְהוֹבִיל, כָּל נְשָׁמָה
לְחֹד, בְּרַב פְּאָר וְהָדָר, בְּדַרְךָ לְגֹן עֵדֶן, כָּל אֶחָד לְמָקוֹם הַיְכָלָה בְּהַתְּאֵם לְמֵאֶזֶן
מַעֲשֵׂיָהּ הַטּוֹבִים. חֻלְק מְנְשָׁמוֹת אֵלּוּ הַחֲלוּ בּוֹ בְּרַגַע לְהַקְרִין סְבִיבֹן קִרְנֵי אוֹר
מִבְּהִיקוֹת בְּזוֹהַר כְּזֶה שְׂאֲצֻלְכֶם לְמַטָּה אֵי אֶפְשֵׁר לְתַאֵר דְּבַר כְּזֶה. כָּל נְשָׁמָה זְכָתָה
לְכַבּוֹד וְיִקָּר כְּזֶה, אֲשֶׁר עֵין לֹא רָאָתָה כְּמוֹתָם."

"כְּשִׁתְּגַמְרוּ עִם כָּל אֵלֶּה, נִכְנּוּ לְטַפֵּל בֵּי. הַעֲמִידוּ אוֹתֵי עַל דּוּכֹן גְּבוּהָ כְּשִׁמְסִבֵּי
מְלֹאכֵי מָרוֹם זוֹהָרִים כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, וְכֻלָּם כְּאֶחָד מְשִׁמִּיעִים בְּקוֹל וּמְנַגִּינָה שְׁמִימִית
שְׂאִין דּוֹמָה לָהּ: "פְּלוּנֵי יֵצָא זְכָאֵי בְּדִין!" בְּקִרְאָם שְׁמִי וְשֵׁם אָבִי.

וְאִז נִבְקְעוּ וְנִפְתָּחוּ רְקִיעֵים לְלֹא סִפּוֹר, וְלַעֲיֵנֵי נִתְגַּלָּה מַחְזָה מְרַהֵב כְּזֶה שֶׁל הוֹד
וְהָדָר, פְּאָר וְתַפְאֶרֶת שְׂאִין לְתַאֵרָם וְאִין לְהַשִּׁיגֵם בְּתַפִּיסַת אָנוּשׁ.

מְכַל הַצְּדָדִים הַדְּהָדָה שִׁירַת הַמְּלֹאכִים:

'זְכָאֵי הוּא! בַּעַל תְּשׁוּבָה גְּמוֹר הוּא!'

הַכֹּל אוֹמֵר שִׁירָה! גַּם סִפּוֹר הַתּוֹרָה הַמְּנַח עַל הַשְּׁלַחֵן הַשְּׁתִּתְּךָ בְּשִׁמְחָה, וְאוֹתֵיאוֹתֵי
הַלּוֹחֲשׁוֹת כְּגַחֲלֵי אֵשׁ כְּאֵלּוּ הַכְּרִיזוּ גַם הֵן: 'זְכָאֵי הוּא! צְדִיק הוּא!'"

"מְסִבֵּי הַתְּפִשֵׁט מִן אוֹר כְּזֶה, שֶׁהָיָה חֻזַּק אֶלְפֵי מוֹנִים מֵאוֹר הַשְּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ,
וּמֵלֵא אוֹתֵי עֲנָג אִין קֶחַ.

"מִרְגַע לְרַגַע זָרְמוּ לְקִרְאֵתִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר מְלֹאכֵי עֲלִיוֹן וְצְדִיקִים זְכָיִם וְטְהוּרִים,
שְׂפִצָּאוּ מִגֹּן הָעֵדֶן כְּדִי לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַשְּׁכֹן הַחֲדָשׁ. רֵאשֵׁי כְּלָם הָיוּ מַעֲטָרִים בַּעֲטָרוֹת
מְשִׁבּוֹת יְהוּדִים וְאֲבֵי חַן שֶׁנִּצְצוּ כְּנִיצוֹצוֹת שֶׁל אֵשׁ בְּשִׁלָּל צְבָעִים וְגוֹנִים."

”עד מהרה הופיעו ששה מלאכי אש, שנשאו חפת פאר, שמוטותיה עשויים מעצי ארזים, והפרכת הפרושה עליהם מלמעלה זהב טהור, ובמרקזה הזהירו המלים 'כי לה' המלוכה'. עם המלאכים נושאי החפה הגיע מחנה שלם של מנגנים ומשוררים עם כלי זמר לאין ספר. אלה היו הלויים הקדושים, מהמקהלה של דוד המלך.”

”כל הכבודה הזו נעצרה ליד הדוכן שעלי עמדתי. שוב נשאו אותי המלאכים על כנפיהם והעמידו אותי מתחת לחפת הזהב, ומיד פתחו המנגנים בזמר והמשוררים בשירה. את התענוג הרוחני העלאי שהרגשתי בהקשיבי לשירי המקהלה אין לתאר במלים, אדם חי שישמע שירה כזו עלול למות מיתת נשקה מרב מתיקות.”

”כך התחילו להוביל אותי ברב פאר והדר למקום מנוחתי בגן עדן.”

הנפטר המשיך לספר בחלום לשתפו בחיים לשעבר, כיצד הכנס לבסוף לגן עדן ותאר בפניו את הכבוד והיקר והגדלה שחלקו לו בהכנסו לשערי גן העדן.

”הכבוד הגדול ביותר שהאדם יכול לקבל במשך כל ימי חייו עלי אדמות, הריהו כקלפת השום לגבי מה שהשפיע עלי בשנה אחת בגן עדן! וממי זכיתי לקבל את כל הכבוד והיקר? מצדיקים קדושים וטהורים, אשר פניהם מזהירים כזהר הרקיע וראשיהם עטורים בכתר התורה.”

”שני ישישים, שהוד פניהם הקרין אור יקרות למרחקים, צעדו לקראתי כשהם נושאים בידיהם כתר מפאך להפליא, משפץ באבני חן יקרות ביותר, ועליו התנוססו המלים ”בעל תשובה גמור”. את הכתר הזה נתנו על ראשי בטקס מרשים ביותר, והתחילו להוליך אותי בדרך להיכלם של בעלי התשובה, היכל מפאך ונהדר ביותר, שאין די מלים בשפת אנוש כדי לתארו. כל הצדיקים לוו אותי עד לשם, ובהכנסתי פנימה נפרדו ממני בקראים יחד בקול: 'אשריך שזכית לכה!'”

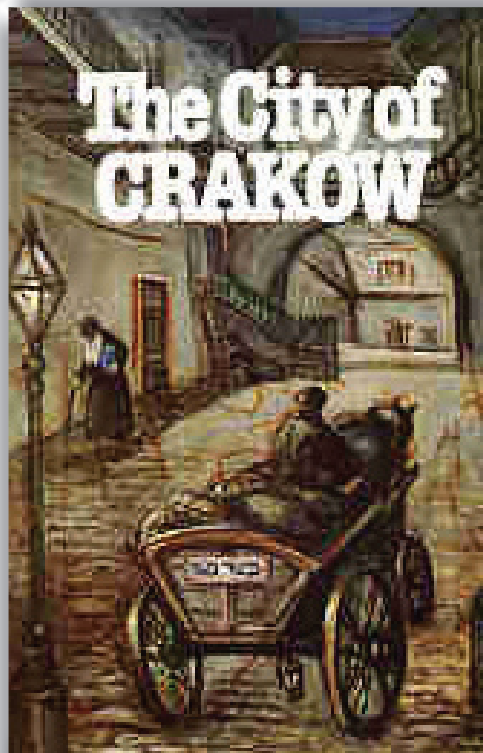
עין לא ראתה

בכה סיים הנפטר את ספורו על מה שהתרחש איתו מאז פטירתו ועד שזכה להגיע למקום מנוחתו בהיכלם של בעלי התשובה בגן עדן. ולפני שדמותו נמוגה בערפלי החלום, השמיע באזני שותפו לשעבר את המלים האלה:

”תמשיך כמקדם בעקשנות ובלי לאות בחיי הסבל של בעלי תשובה! שלא תעלה אף רגע בלבך את המחשבה לסטות מדרך היסורים שצדדת בה עד כה! זכור! מוטב לסבל את הענויים הקשים ביותר בכל החיים בעולם שלמטה, מאשר לסבל רגע אחד את יסורי התפת שביגיהנום! חיי האדם עלי אדמות מגיעים פעם לקצם, ואלו בעולם הבא הנמשך הכל לעולמי עולמים! לנצח אין גבולות!”

”לך אל רבינו הקדוש בעל ”מגלה עמקות”, ומסר לו את כל מה שספרתי לך. אם כי אני בטוח שהוא בודאי יודע את כל זאת יותר טוב ממני, בכל זאת לך וספר לו! תבקש ממנו לפרסם את הספור הנפלא הזה בכל רחבי העולם, שיעלה את הדברים בספר ויפיץ אותו בקרב ההמונים! שכל אחד ידע, ראשית כל, עד כמה חיב האדם להתרחק מן העברה; ושנית, לאילו מדרגות נשגבות יכול הצדיק להגיע בעולם הבא על ידי מעשיו הטובים בעולם הזה: ושלישית, כמה גדול כחה של תשובה המנעת עד פסא הכבוד, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד. ולמען ידע כל אשר נשמה באפו, שמתן שכרן של מצוות אין לתאר ואין לשער. עין לא ראתה!”

הסיפור ממבט אחר כמה היבטים של המעשה הנורא ההבדל בין מאנסי לקראקא

1. לקראקא ה' רב אחד - במאנסי ישנם מאות רבנים.
2. בקראקא היו שני קצבים - במאנסי מאות קצבים.
3. בקראקא האכילו טריפה בשוגג - במאנסי במזיד.
4. בקראקא האכילו עמי הארצות טריפות, כיום רח"ל גם הנקראים ת"ח מצויים במכשלה זו.
5. בקראקא זה קרה מתחת לאפו של הרב, - במאנסי הוא בהכשר ובהסכמתם של חלק מהרע-בנים.
6. קראקא היתה רק עיר אחת - במאנסי ישנן מאות קהילות חרדיות, שהוא חלק גדול מכלל ישראל.
7. בקראקא הקצבים חזרו בתשובה בהתעוררות הראשונה - במאנסי לאחר עשרות שנים של זעקה מרה על ידי רבנים גדולי ישראל, ואנשי המחנ"ט (ראשי-תיבות: מאכילי חלב נבילות וטריפות) עדיין מפטמים את ישראל במאכלות אסורות.
8. בקראקא הקצבים חששו מאימת יום הדין הגדול והנורא - במאנסי למאכילי הטריפות אין כל פחד.
9. בקראקא הרבנים קרעו לבבם ובכו על חורבן בית המקדש - במאנסי לוקחים חלק גדול של הרבנים קרוב למליון דולר דמי הכשר, בכדי להתגונן נגד הרבנים המעוררים, להשתיק את הערעור, ולטשטש את מוחות היהודים התמימים ולא להרשות חלילה ליהודים שיפסיקו לאכול בשר טריפה.
10. בקראקא היה רק באותה העיר, ואילו כאן נשלח רח"ל לכל העולם.
11. בקראקא בסך הכל במשך 40 שנה מכרו כל כך הרבה נבילות וטריפות, ובניו יורק מוכרים ביום אחד כמות כזו כפי שמכרו שם במשך כל השנים, כי בקראקא לא היה אקספורט ביזנעס, אבל בניו יורק מפיצים אלפי טונות של בשר כל יום לכל האטליזים בכל ארצות הברית ולכל המסעות שם, לבתי המלון, למסעדות, לקעיטערערס, לבתי החולים, למטוסים אלפי טונות בשר בתוך חודש (ובפרט סאלאמיס, פרענקפורטער, נקניקיות שהם מטובלים בחלב, לשונות וכבדים ועוד).

18 נקודות מהסיפור תוכן הסיפור:

מה שקצבים מסוגלים לעשות.

1. גדולי ישראל נופלים במלכודת.
2. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת ונבילות וטריפות.
3. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נדכא ונצרך.
4. לקצבים מקום מכובד בכל עניני הקהילה ועומדים במרכזה.
5. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
6. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
7. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו בדמי ימיהם.
8. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים לא עלינו.
9. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.
10. העיר כולה על גלגלים.
11. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
12. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
13. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאשפתות.
14. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
15. תלמידי חכמים - רבנים - דיינים - גאונים וצדיקים - ראשי ישיבות כלי קודש - סופרים - שוחטים מלמדים - בני ישיבות - חסידים ואנשי מעשה - תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
16. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
17. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.